Preot dr. LEON DURĂ

TEATRU

Consilieri editoriali:
dr. Melania Dură
Alexandru Dură

Coperta şi tehnoredactare computerizată:
Valentin Piţigoi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DURĂ, LEON
Teatru / Leon Dură – Râmnicu Vâlcea: Logos, 2004
128 p.; 20 cm
ISBN 973-86946-0-4

821.135.1-2

© Editura LOGOS Râmnicu Vâlcea

Preot dr. LEON DURĂ

Teatru

Editura LOGOS
Râmnicu Vâlcea, 2004

«Suprimaţi arborele autentic pe care-l puseseră̆ţi pe scenă, suprimaţi tonul natural şi veţi ajunge să suprimaţi de asemenea şi actorul. Şi asta se va întâmpla într-o zi şi îmi place să văd că unii directori de teatru se cam gândesc chiar de pe acum la aşa ceva... Suprimaţi actorul şi veţi lua realismului grosolan mijlocul de a înflori pe scenă. Nu va mai fi nici un personagiu viu în care să fie vizibile slăbiciunile şi fiorii trupului. Actorul va dispărea, în locul său vom vedea un personagiu fără viaţă – care va purta, de vreţi, numele de „Supramarionetă" până când îşi va fi câştigat unul mai glorios.»

Edward Gordon Graig
De l'Art du Théâtre, 1911

«Mai întâi suntem comunişti
şi apoi evrei»

STOICA-COHN
„Securitatea şi Evreii (II)”

CÂNTAREA FIILOR LUI MOISE

Piesă într-un act

PERSOANELE:

JUDECĂTORUL
NAVI – acuzatul, tânăr evreu evlavios
PAVEL – avocatul acuzatului
OG – acuzatorul
DAN – tânăr evreu eliberat din închisoare
MARIA – mama lui Navi
MERIBEI – evreu reîntors din Israel
GRETA – femeie uşoară
MILIŢIANUL – omul momentului (GARDIANUL)
PANGLICĂ – cerşetorul

O sală de tribunal din provincie. Pe banca acuzaţilor, tânărul Navi. În picioare, Pavel, avocatul acuzatului. La pupitru: Judecătorul şi grefiera. La stânga, OG, acuzatorul. În fundul sălii, miliţianul de serviciu; ţine în mână o armă de foc. Începe procesul.

SCENA 1

JUDECĂTORUL:

Are cuvântul avocatul acuzatului!

(vorbeşte în timp ce-şi şterge fruntea cu o batistă)

PAVEL:

Tovarăşe preşedinte! Onorată instanţă! Acuzatul de astăzi e nevinovat!

(se ridică şi ripostează OG)

OG:

Greşeală, Onorată instanţă! Greşeală! …Acuzatul de astăzi se face vinovat de încălcarea legilor în vigoare în Statul nostru Socialist.

(gesticulează şi lasă intenţionat să i se vadă cravata roşie)

(intervine Pavel)

PAVEL:

Ascult cu luare aminte acuza adusă acestui tânăr evreu; şi este adevărată! Dar…

(este întrerupt din nou de OG)

OG:

Nici un dar! Spune că s-a lăsat prostit de propaganda sionistă!… Aşa şi-a tocit de mers şi unghiile, în încercarea lui de a trece ilegal graniţa ţării.

JUDECĂTORUL:

Linişte, vă rog! Dacă nu vă controlaţi expunerile, nu o să ştim pe unde ne aflăm!…

(izbucneşte acuzatul)

NAVI:

Avocatul D-voastră e de vină! N-a spus Dumnealui că m-am lăsat prostit de propaganda sionistă?

(se apropie de el miliţianul)

GARDIANUL:

Stai jos rapid, dacă nu vrei să-ţi pun cătuşele!…

(acuzatul îl ascultă)

JUDECĂTORUL *(către gardian)*:

Tu nu ştii decât să muşti? De ce ai rămas cu degetul pe trăgaciul armei? Sau vrei să-l împuşti?

(gardianul luă poziţia de drepţi şi plecă spre fundul sălii)

Are cuvântul acuzatorul OG!

(strigă judecătorul încruntând din sprâncene)

OG:

Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român nu a întrevăzut nici o potecă pentru trădători. E îngrozitor ce a vrut să facă acest tânăr; dar sunt gata să-i

arăt drumul cel bun. Căci noi avem în ţară belşug, şi acest belşug aparţine tuturor cetăţenilor. Şi noi, cetăţeni de baştină, să fugim de ţara asta mândră, ne alungaţi de nimeni? Şi nici nu trebuie să spunem că nu-i destul de mare şi bogată; ce învăţăm noi din grija Partidului, arătată faţă de noi zi de zi? De aceea a pornit să rătăcească inculpatul spre o ţară a nimănui?

(se ridică avocatul acuzatului)

PAVEL:

Da! E o ţară bună pentru noi; chiar şi pentru el; dar trebuie să înţelegem că nu a făcut altceva, decât să încerce să ajungă în ţara strămoşilor lui.

(scăpat de sub privirea gardianului, se apropie de masa judecătorului un cerşetor)

PANGLICĂ:

Sunt cerşetor bre… dac-am fi oameni, am avea milă şi de unii ca mine. Ce-am făcut de nu-mi daţi şi mie un leu? Bre!

(se ridică judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Dar ştii un lucru, trepăduşule? Mergi şi cere gardianului.

(gardianul se apropie de el în fugă)

GARDIANUL:

Dobitocule, mai eşti aici?!

(intervine acuzatul)

NAVI:

Cu ce v-a supărat?… Aşa vă arătaţi grija faţă de cetăţeni?

(se aude vocea Judecătorului)

JUDECĂTORUL:

Linişte, vă rog!

(de spaimă, acuzatul cade pe scaun)

Fiţi mai concis; spuneţi de ce este acuzat tânărul Navi?

(se uită în ochii lui OG)

OG:

Noi îi urâm pe evrei! Nu trebuie să vă reamintesc că ei sunt cei care vorbesc la postul de radio „Europa Liberă"; sunt duşmanii Comunismului!

(îl întrerupe Judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Acuzatul are ceva de spus?

(în timp ce-şi suflă nasul)

NAVI *(nervos)*:

Sunteţi judecător? Ba! Dimpotrivă, vă înşelaţi pe Dumneavoastră înşivă când daţi ascultare unui om care vorbeşte cu patimă… Sunt şi eu om ca şi Dumneavoastră şi am făcut şi datorii faţă de această ţară şi nu le-am prea plătit, la fel ca Dumneavoastră…

(îl întrerupe acuzatorul)

OG *(vorbeşte cu patimă)*:

Te-ai prefăcut în cetăţean onest şi ai dat ocol Ţării; te-ai folosit de pământul ei ca loc de odihnă şi nimic mai mult!… Ai impresia că regimul capitalist din Israel poate să-ţi ofere case şi pământuri? O să vă mănânce arabii pe toţi! De ce aţi plecat de acolo?

(intervine avocatul apărării)

PAVEL *(atent la ceea ce spune)*:

Onorată Instanţă! Acest om, acuzatul, nu a făcut altceva decât să încerce să ajungă în Ţara moşilor şi strămoşilor lui; această faptă nu are nimic de a face cu bunul mers al societăţii noastre socialiste. Este drept, încercând să treacă frontiera ţării fără paşaport, în mod fraudulos, dar pentru această faptă a stat nejudecat în închisoare timp de şapte luni. Cred că-i ajunge!

(intervine judecătorul, cere mamei acuzatului să vorbească)

MARIA *(se ridică sfioasă şi cu lacrimi în ochi; vorbeşte rar şi blând)*:

Mari necazuri mi-a pricinuit fiul meu… De când a fost arestat, în casa mea totul merge rău…

(este întreruptă de acuzator)

OG:

N-ai ştiut să-l educi! Nu l-ai dojenit de mic!… Ce fel de mamă eşti?

MARIA:

Ba, l-am îmbăiat când venea de la şcoală, l-am sărutat; dar recunosc că am greşit spunându-i de unde au venit părinţii lui… De pe lângă Marea Roşie… Din Ţara Sfântă.

(intervine din nou OG)

OG:

Deci, recunoşti că l-ai învăţat greşit? Şi ce vreţi voi acum, să vă dăm drumul, şi după aceea să luptaţi împotriva Comunismului? Nu! Nu vi se va permite în veci.

(îl întrerupe judecătorul)

JUDECĂTORUL *(foarte amabil)*:

Tovarăşe OG, nu te grăbi cu sentinţa; procesul încă nu s-a terminat, continuă, tovarăşă Maria!

MARIA:

Poate că aveţi dreptate tovarăşe acuzator; căci scrie în Carta neamului meu: „Pentru că aţi greşit înaintea Mea… Numai de departe vei vedea pământul pe care Eu îl dau fiilor lui Israel, dar de intrat nu vei intra în pământul acela.” Poate că aveţi dreptate…

(izbucneşte în plâns)

OG *(cât se poate de nervos)*:

Statul Israel este un stat artificial, clădit pe pământul palestinienilor. Voi nu aveţi ce căuta acolo; ai înţeles?

(ridică vocea şi ameninţă cu pumnul)

(protestează avocatul apărării)

PAVEL:

Obiectez, Tovarăşe Judecător! Obiectez! Acuzatorul caută să intimideze părţile. Obiectez!

(intră din nou în sală Panglică, cerşetorul)

PANGLICĂ:

Daţi-mi un leu, bre! Nu degeaba! Vă las câinele acesta în schimb. Hai, fiţi creştini buni!…

(sare judecătorul de pe scaun)

JUDECĂTORUL:

Gardian! Aruncă-l afară din sală; bagă-l la arest!

(gardianul împinge de la spate pe cerşetor şi-l scoate afară din sală. Judecătorul scoate batista şi îşi şterge fruntea. Oftează adânc…)

SCENA 2

Judecătorul cere să se prezinte martorii celor două părţi. Acuzatorul prezintă ca martor pe Meribei, evreu reîntors din Israel. Este invitată şi Greta, fiica lui Meribei, care ţine în braţe un copil de doi ani.

JUDECĂTORUL:

Are cuvântul acuzatorul!

(judecătorul împinge dosarul, fără să vrea, jos pe ciment; se împrăştie filele din dosar pe sub masă şi pe sub scaune)

OG:

Tovarăşe Preşedinte, Statul nostru Socialist a fost trădat! Acuzatul, el, cel ce n-a iubit Societatea Socialistă şi s-a hrănit din câmpurile mănoase ale acestei Ţări (ridică în văzul tuturor o hartă; o arată şi spre cei din sală), s-a rupt de obiceiul străbunilor; că: „Fie pâinea cât de rea, tot mai bine e-n Ţara ta!" Şi-a călcat cuvântul de soldat! (strigă şi arată că mâna spre stema partidului). Cu vicleşug a încercat să treacă graniţa, să iasă din Ţară, pentru a ne da pe seama neamului nelegiuit; cel ce duşmăneşte Societatea noastră dreaptă. Acum, a venit timpul să-l pedepsim pe acest vânzător de Neam şi Ţară.

(gâfâie şi se uită cu dispreţ spre acuzat)

JUDECĂTORUL *(satisfăcut)*:

Apărarea are ceva de spus?

PAVEL:

Onorată Instanţă, Tovarăşul Navi este vinovat! îşi plânge acum fapta săvârşită. Dar în nici un moment nu s-a gândit că ar putea aduce prejudicii ţării noastre, societăţii socialiste. Ţin în mână carnetul de membru de partid al acestui tânăr evreu român în vârstă de 26 de ani.

Este adevărat că frecventa sinagoga… Dar câţi dintre românii ortodocşi nu sunt, în acelaşi timp, şi membri de partid şi creştini practicanţi? Tânărul acuzat a vrut să ajungă la Zidul plângerii, să-şi jelească neamul răspândit peste mări şi ţări.

(este oprit brutal de către acuzator)

OG:

Aveţi grijă cum vă exprimaţi; un fiu al Partidului Comunist nu poate vorbi astfel: simpatizaţi cu sioniştii! Nu se poate! E prea de tot! E trădare!

PAVEL:

Nu încercaţi să mă scoateţi din lumea mea! a avocaţilor; nu încercaţi să scoateţi ochii unor oameni nevinovaţi, invocând o imaginară dragoste de ţară şi popor. Ne intimidaţi cu vorbe grele şi vă hrăniţi cu gloria moşilor noştri, ca şi cu-n fruct al pierzaniei. Să stăm pe loc şi să cugetăm ca nişte prieteni: fapta săvârşită de tânărul inculpat rămâne inofensivă pentru bunul mers spre socialismul multilateral dezvoltat. Aşa că trebuie iertat!… Trebuie.

OG:

Eu nu v-am fost potrivnic nicicând!… V-am ascultat! Căci şi de la duşmani poţi învăţa un lucru înţelept!… Dar dacă ne-am născut pe aceste locuri şi am crescut pe socoteala Statului Socialist, nu se admite să devenim trădători! Dorinţa acuzatului de a cunoaşte cum e viaţa, cum e traiul pe la capitalişti, precum şi hotărârea lui de a trăi în Israel, e o ofensă de neiertat adusă Statului nostru Socialist.

(se ridică precipitat acuzatul)

NAVI *(galben la faţă şi cu vocea aproape pierdută)*:

M-au chemat strămoşii mei, m-a chemat „Cântarea lui Moise”, tovarăşe avocat; trebuia să-i ascult; înţelegeţi!…

OG:

Tovarăşe! Nu înţeleg nimic din toată idioţenia asta! Să-mi vorbeşti mie despre Moise? Auzi o concepţie greşită despre lume şi viaţă!… Tot ce vedem, cât pot cuprinde ochii, este numai materie, tovarăşe; lasă deoparte ideile astea învechite! Şi cât priveşte prosperitatea din Israel, rog pe tovarăşul Judecător să cheme martorul Meribei; evreu reîntors de curând din această aşa zisă „Ţară Promisă".

(se ridică judecătorul care încă mai caută pe jos foi din dosarul acuzatului)

JUDECĂTORUL:

De necrezut! Peste închipuire! Aţi adus aici, în faţa inculpatului, un astfel de martor?

(priveşte spre acuzat şi dă din cap)

OG:

Întocmai, Tovarăşe Judecător! Întocmai! Să-l auzim; să spună cum a trăit şi ce a văzut acolo, în Israel, în cei doi ani cât a stat departe de noi, de Socialism.

MERIBEI *(un fost activist de partid. Lasă să i se vadă lacrimi în ochi)*:

Nu pot să vorbesc; aşa de mare e durerea mea! Dar nu-mi calc cuvântul dat în faţa tovarăşului OG, care, şi el, ca şi mine, este evreu…

(sare ca ars acuzatorul)

OG:

Lasă gluma! Spune tot ce ai de spus, căci binele ce tu ni-l vei aduce va fi în folosul întregii noastre Societăţi Socialiste!…

(se ridică apărarea)

PAVEL:

Obiectez, Tovarăşe Preşedinte, Obiectez! Martorul se deconspiră; nu este un om care încearcă să spună adevărul.

MERIBEI:

Mă jur că nu-mi calc cuvântul!

PAVEL:

Aşa să fie!

(intervine Judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Linişte! Am spus că are cuvântul acuzarea; apărarea să aştepte!

(îşi şterge fruntea cu batista)

MERIBEI:

Am plecat în Israel, nu chemat de sângele patriarhilor, cum încearcă să se justifice acuzatul. Am plecat acolo pentru un trai mai bun; să văd o lume nouă, căci aşa vedeam cu slaba mea minte când ascultam „Vocea Americii" şi „Europa Liberă". Dar ce-am văzut acolo: oameni cu tichiuţe pe cap, care nu te lăsau să te plimbi pe stradă sâmbăta; arabi care te aşteptau la colţ de stradă cu pum-

nalul în mână, şi o lipsă mare de locuri de muncă. Acesta este capitalismul mult visat, Tovarăşe Preşedinte de Instanţă.

(îl opreşte acuzatorul)

OG:

Opreşte-te, ca să-l facem să înţeleagă şi pe tânărul nostru: Ai auzit tinere inculpat ce te aşteaptă în Israel?

NAVI:

Aşa o fi, eu nu ştiam…
(cu voce scăzută)
(îl opreşte OG)

OG:

Eşti un neştiutor! Şi, pe deasupra, nepăsător!

NAVI:

Iertată să-mi fie intervenţia; şi voi sunteţi nepăsători la cuvintele lui Moise: „Popor nechibzuit şi fără de minte, au nu este El tatăl tău, Cel ce te-a zidit, te-a făcut şi te-a întemeiat?”

(intervine mândru şi semeţ acuzatorul)

OG:

Tovarăşe Preşedinte! Lăsaţi să vorbească şi fiica martorului, căci văd că acest tânăr inculpat este pierdut pentru Societatea noastră Socialistă Multilateral Dezvoltată.

(râde şi tuşeşte)

JUDECĂTORUL:
Să vorbească martora Greta!

GRETA *(vorbeşte ţinând în braţe un copil)*:
Mi-este jenă să vă istorisesc cum mi-am pierdut fecioria… Eram poftită la masă, într-o casă ridicată pe pământurile confiscate de la arabi; sărbătoream naşterea unui prunc. De bucurie, mă afumasem puţin; îndeajuns însă, să nu mai pot face deosebirea între un evreu şi un palestinian. Ceilalţi invitaţi încă nu mâncaseră… Deodată mi-a venit ideea să ies la aer. Crezând că-i ziuă, eu am pornit spre locuinţa noastră, spre Tel Aviv. Dar n-am apucat să trec bine autostrada: un tânăr, cu părul creţ şi negru, m-a lovit pe la spate… Eu am căzut, strigând: Ajutor, Ajutor! Mă violează!… Rezultatul îl ţin în braţe!
(se preface că plânge)
(intervine acuzatorul)

OG:
Ne spui, tu, acum, tinere acuzat, cum este viaţa în Israel? Cum ai fi pedepsit pe arab? Hai, spune!

NAVI *(impresionat evident de cele relatate, deschide din nou Tora şi citeşte)*:
„Veseliţi-vă, voi, ceruri, împreună cu El şi vă închinaţi Lui, toţi îngerii lui Dumnezeu! Veseliţi-vă, neamuri, împreună cu poporul Lui şi să se întărească toţi fiii lui Dumnezeu! Căci El va răzbuna sângele robilor Săi şi va răsplăti cu răzbunare vrăjmaşilor Săi şi celor Ce-L urăsc le va răsplăti şi va curăţa Domnul pământul poporului Său!”
(pune privirea în pământ şi tace)
(intervine din nou acuzatorul)

OG:

Precum vedeţi, Tovarăşe Preşedinte, mai înainte, toţi îl credeam neştiutor, dar acum, priviţi cât este de mistic; priviţi cât este de pierdut pentru cauza noastră; a Socialismului Multilateral Dezvoltat. Cer condamnarea inculpatului; cer să fie închis pentru trădare!

(se ridică judecătorul)

JUDECĂTORUL *(fără să pară surprins, îşi trece mâna peste chelie)*:

Da, da, înţeleg! Dar va trebui să ascultăm şi apărarea!…

(cu voce prefăcută)

SCENA 3

Acuzatorul părăseşte grăbit sala de procese. Avocatul acuzatului aduce ca martor pe Dan.

JUDECĂTORUL:

Apărarea mai are ceva de spus? S-au pronunţăm sentinţa?

(se şterge cu batista pe frunte)

PAVEL:

Precum se ştie, tovarăşe Preşedinte, şi potrivit uzanţei, apărarea trebuie să fie ascultată; nimeni nu jură în faţa instanţei, ci doar martorul adevărat… şi noi avem unul!

JUDECĂTORUL:

Mai departe, mai departe! Nu ne ameţi cu drepturi imaginare; întâi de toate, clientul dumitale se face vinovat de trădare. Dar să vă ascultăm, tovarăşe!

PAVEL:

Luaţi-ne în seamă şi pe noi, tovarăşe Preşedinte! Ascultaţi adevărul deplin, cu privire la firea şi caracterul acestui acuzat. Aflaţi mai întâi că s-a comportat ca un cetăţean de nădejde al acestei ţări. Şi iată mai multe dovezi: – după ce i-a fost respins dosarul care îi permitea să susţină examenul de admitere la Facultatea de Drept din capitală, s-a angajat ca strungar la Uzinele „23 August".

(se deschide cu putere uşa şi intră precipitat în sală acuzatorul)

OG:

Ce să mă fac, tovarăşe Preşedinte, ce să mă fac! Mereu am probleme cu stomacul!…

JUDECĂTORUL:

Nu eşti Dumneata de vină, ci alimentele consumate!

(trage aer în piept şi zice):

Şi acum, ce facem?

OG:

Nimic nu se va face fără dreptate; adevărul îl cunoaştem!

(se uită la acuzat ca la un neputincios)

JUDECĂTORUL *(vorbeşte răstit):*
Are cuvântul apărarea!

PAVEL:
Mă simt dator să istorisesc cele întâmplate cu acuzatul… După cum am mai spus: Nu este un trădător! Cum susţine acuzarea; nici chipul nu-l arată!… Când a lucrat în uzină, s-a remarcat ca fiind un conştiincios muncitor. Singura vină care i se aducea, a fost aceea că a refuzat în repetate rânduri să devină membru de partid, dar în cele din urmă a acceptat…
(intervine zgomotos acuzatorul)

OG:
Lucru foarte grav, Tovarăşe! Foarte grav să refuzi Partidul! De aceea a ajuns unde a ajuns!…
(intervine apărarea)

PAVEL:
Înţeleg că vreţi să-l învinuiţi pentru fapte săvârşite cu mulţi ani în urmă, şi care nu au legătură directă cu dosarul de faţă!…

OG:
Văd că aţi înţeles greşit!… Un Tânăr Comunist se formează încă de la sânul mamei lui; aşa să ştiţi!

PAVEL:
Dar tot un tânăr comunist poate fi debusolat printr-o hotărâre judecătorească pripită!… Am aici un martor în acest sens!…

JUDECĂTORUL:

Da! Să vorbească; are cuvântul!

(îşi mângâie chelia cu palma)

(se ridică un tânăr marcat de grijile vieţii)

DAN:

Din dureri am învăţat să trec direct la subiect; fără o introducere prealabilă… Cât mă lasă inima, eu am să vă împărtăşesc din durerea mea… Glasul meu era altul, acum doi ani, înainte de condamnare. Atunci, la zece zile de la încarcerare, am fost supus torturilor fizice şi psihice.

(îl întrerupe acuzatorul)

OG *(cu aceeaşi cravată roşie care-i scotea burta în relief)*:

Hei, Băi! Tu ai grijă cum vorbeşti! Dezbracăte de pretenţiile tale sioniste şi capitaliste; aici suntem într-un Stat Unitar Socialist, cu grijă deosebită faţă de omul muncii.

(gesticulează cu degetul spre martor)

Ia aminte!

(intervine apărarea)

PAVEL:

Tovarăşe Preşedinte,

De adevăr, nu râde nici păgânul, spune o vorbă din bătrâni!

(vorbeşte Dan copleşit de mânie)

DAN:

Cum să fiu un cetăţean de nădejde al statului socialist, când am fost bătut şi violat în închisoare? Cum, tovarăşe acuzator? Şi pentru ce? Pentru că am vrut să mă întorc în Ţara strămoşilor mei?

OG:

Cred că glumeşti!… Tovarăşe!

(intervine judecătorul)

JUDECĂTORUL:

Tovarăşe! Dumneata eşti martor sau acuzator? Răspunde?

(intervine Pavel)

PAVEL:

Este martor, Tovarăşe Preşedinte!

JUDECĂTORUL:

Martor la ce?

PAVEL:

La ce se poate întâmpla cu un tânăr condamnat la închisoare!…

JUDECĂTORUL:

Şi dumneata, Tovarăşe avocat, vrei să-l cruţăm pe inculpat? Chiar de este vinovat?

PAVEL:

Nu, Tovarăşe Preşedinte, Nu! Să fim drepţi cu noi înşine, şi după aceea să interpretăm legile statului.

(se ridică de pe scaun Navi)

NAVI:

Vai mie! „Ferice de tine Israele! Cine este asemenea ţie, popor izbăvit de Domnul”…

(îl întrerupe acuzatorul)

OG:

Tovarăşe Preşedinte! Cer să i se pună cătuşele imediat! Este un trădător de Ţară şi de Neam; la noi, străinii nu au ce căuta!

(se ridică judecătorul şi face semn gardianului)

JUDECĂTORUL:

Ai auzit? Pune-i cătuşele la mâini! Acuzatul se face vinovat de înaltă trădare şi este condamnat la trei ani închisoare.

(Gardianul execută ordinul; Maria încearcă să-l oprească. Intervine acuzatorul)

OG:

Tovarăşe Preşedinte, Tovarăşe Preşedinte, aţi uitat de decret?

JUDECĂTORUL:

Care decret?

OG:

Decretul de graţiere a celor care au primit pedepse cu închisoarea mai mici de cinci ani.

JUDECĂTORUL *(nervos)*:

Vin decrete!… Vin în ajutorul trădătorilor!

(se ridică şi pleacă răsturnând scaunul)

OG *(către acuzat)*:

Sunt hotărât să-l dau în judecată pe martorul vostru mincinos! S-o şteargă de aici, de bunăvoie!

(îşi aşează cravata şi pleacă după judecător. Maria îşi îmbrăţişează fiul)

MARIA:

Adevărat? Ai scăpat? O, vai de capul meu de mamă!… Să plecăm cât mai repede de aici!…

(se aude un ţipăt de bărbat din sală)

PANGLICĂ *(către gardian)*:

Au, au, nu mai da! Mă doare!

(Navi deschide Tora şi citeşte mamei lui, în timp ce se îndreptau spre ieşire.)

NAVI:

«Şi i-a zis Domnul: Iată pământul pentru care M-am jurat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: Seminţiei tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi; dar în el nu vei intra!»

(sala de proces rămâne goală)

PIEIREA SODOMEI

Piesă într-un act

PERSOANELE:

ORLANDO – iubitul
TITANIA – iubita
ANGEL – tatăl lui Orlando
MIGUEL – celălalt iubit
RABUKA – fata care iubeşte pe Miguel

** PARTICULARITATE: persoanele versifică (intenţionat) dialogul; manifestare specifică îndrăgostiţilor.*

LOCUL ACŢIUNII:

Bruxelles, început de secol XXI

O vilă din Bruxelles. Orlando şi Titania vizionează la TV „Pieirea Sodomei”.

SCENA 1

ORLANDO *(fericit)*:
Întunericul m-apropie de tine,
Mă face să uit al Sodomei păcat.
Zile fericite vor coborî din cer
peste noi,
Precum coboară imaginea camerei de filmat
Peste artiştii ce-şi joacă rolul.
Fii conştientă! Voi şterge cu gândul
timpul rămas ascuns,
Buzele mele te vor atinge
Ca o mână de înger.

TITANIA *(oarecum încurcată)*:
Timpul va curge alături de tine,
Asemenea automobilelor ce se pierd
pe autostrăzi;
Chiar dacă lasă în urma lor dâre de fum,
Nu pot îndepărta de la noi dulceaţa
florilor de mai…
Parfumul lor va îmbăta patul nunţii
noastre.

(Spre surprinderea fetei, Orlando citeşte cu glas tare scrisul de pe ecranul televizorului)

ORLANDO:
«Dar înainte de a Se culca Ei,
Sodomeii, locuitorii cetăţii Sodoma,
Tot poporul din toate marginile,
De la tânăr până la bătrân,
Au înconjurat casa,
Şi au chemat afară pe Lot
Şi au zis către el: Unde
Sunt Oamenii, Care au intrat
Să rămână la tine?
Scoate-I, ca să-I cunoaştem!»

TITANIA *(enervată)*:
Încetează să mai scormoneşti istoria!
Să închidem televizorul!
Porniri ca acelea
Există şi astăzi în om.
Închide televizorul!
Ai face bine să trimiţi pe Désiré, cameristul,
Să anunţe părinţilor tăi
Ziua mult aşteptată, ziua nunţii noastre.
Oare nu-i suficient că ne cunoaştem de ieri?

(Orlando strigă pe Désiré)

SCENA 2

Intră în camera celor doi: Angel şi Miguel.

***ANGEL** (supărat)*:
Mă tem că fericirea voastră
Atârnă de un fir de păr.
Aduc cu mine un om de afaceri
Care se recomandă a fi iubitul
Viitoarei tale soţii… Priveşte
şi ascultă-l, Orlando.

***MIGUEL** (se adresează lui Orlando cu un aer de superioritate, încercând să versifice propoziţiile)*:
De iubita mea, Titania, venit-am să mă plâng,
Căci am ales-o să-mi fie soţie,
Chiar înainte ca Désiré să anunţe tatălui tău,
Nunta voastră, marea bucurie!
Te informez că, iubirea ce-mi datora Titania,
E încă neatinsă de vorba ta.
Iar de-mi va refuza mâna,
Asemenea leoaicei înjunghiate
Mă voi răzbuna.

***ORLANDO** (peste măsură de tulburat)*:
Tu, Titania, ce spui?
Cunoşti acest intrus?
Doar ştii bine că nimeni nu-ţi cunoaşte
Frumuseţea sufletului ascuns;
Numai tresăririle inimii mele le ştie,
Chiar dacă ne cunoaştem de ieri!

Refuză să-i vorbeşti, Alungă-l!
Îndepărtează-l de noi!
Nu distruge ceea ce încercăm
să construim.

TITANIA *(sentenţios)*:
Miguel! O putere de Sus
Mă îndeamnă să te resping.
Pleacă, du-te, dar nu înainte
De aţi aminti cuvintele care
te supărau mereu:
„Am eu două fete,
Care n-au cunoscut bărbat;
Mai degrabă vi le scot pe acelea,
Să faceţi cu ele ce veţi vrea…”
Lasă-mă! Pleacă! Greşeala mă pândeşte!…
(intervine Angel)

ANGEL *(vorbeşte apăsat)*:
Titania! Cine te ascultă,
Te crede asemenea sodomenilor;
Iubirea e curată, îndurătoare,
Chiar şi pentru voi, tineri ai
mileniului trei.
Dar nu poate fi pătată de greşeală,
Căci atunci dispare…
(intervine Miguel)

MIGUEL *(se adresează iubitei versificând)*:
Nu căuta să rătăceşti un suflet,
Dorinţele şi sângele tău năvalnic

Se vor opri într-o zi
Şi neputinţa împlinirii actului promis
Va dărâma blocul construit de voi.
Tu nu mai poţi da ce ţi se cere,
Chiar dacă sufletul îţi e deschis,
Căci tu, Titania, nu poţi da fericirea
Decât unui om ca mine…
Fii sinceră! Greşeala te destramă.
Tu eşti ca floarea care piere
Sub razele fierbinţi ale laserului.
(este întrerupt de Angel)

ANGEL *(înţelegând situaţia)*:
Ce comparaţie!
Ascultă! Iubirea adevărată
E asemenea apei care trece prin turbine.
Izbitura ei produce lumină
În sufletele tulburate.
(oftează adânc)

MIGUEL *(satisfăcut de cuvinte)*:
Înţeleaptă învăţătură! *(priveşte din nou spre Titania)*
Ascultă deci, iubito: De-ţi vei aduce aminte
Că suntem la fel,
Caută-mă în Parisul tăinuit
De trupurile noastre păgâne.
Nu încerca să devii om nou,
Căci greşeala făcută de tine
E veche de când lumea!…
Acolo te voi aştepta.

TITANIA *(răspunde lui Miguel versificând, la rândul ei, propoziţiile)*:

Miguel! Mă simt ca o femeie fericită,
Care se pierde în braţele iubitului trimis
de soartă.
Vreau să mistui cu el iubirea adevărată,
clipa fericită,
Să uit greşeala noastră.
Pleacă! Du-te! Înţelege!
Iubirea sufletească mă face să uit ceea ce sunt…
(Miguel iese râzând)

SCENA 3

Intră în cameră Rabuka, strângând de mână pe Miguel.

RABUKA:

Nu fiţi agitaţi! Veţi auzi cu toţii ce am de spus!…
Știu că lui Miguel îi place să i se spună în versuri…
(cu o voce de bărbat care fumează)
Miguel! De-ai şti de când te caut prin baruri!…
Ochii mei nu mai văd liniştea.
Ceasuri fermecate de demonii străzii
Otrăvesc iubirea ce o am pentru tine.
Aşa că, liniştește oamenii aceştia şi vino cu mine.
Te voi duce din nou în discoteca îngerului negru.
(iese Rabuka ţinând de mână pe Miguel, urmaţi de Angel)

TITANIA *(privind în ochi pe Orlando)*:
Numai sufletul tău îmi aparţine!…
Află că trupul meu, e trupul unui travestit;
Eu sunt bărbat ca şi tine!
De ce mă priveşti ca un mut?
Nu mă mai iubeşti? Răspunde odată?

ORLANDO *(cu glasul sugrumat)*:
Eu…, Ştii…
(este întrerupt de difuzorul TV deschis de Désiré)
«Iar în revărsatul zorilor grăbeau îngerii pe Lot, zicând: Scoală-te, ia-ţi femeia şi pe cele două fete ale tale, pe care le ai, şi ieşi, ca să nu pieri şi tu pentru nedreptăţile cetăţii!»
(în timp ce Orlando rămâne cu ochii fixaţi pe TV, privind arderea Sodomei cu pucioasă, Titania părăseşte camera, zicând încet:)
Nu uita, Doamne, că toţi suntem ai Tăi.

SUPRAOMUL

Piesă într-un act

PERSOANELE:

SAVANTUL	– cercetător ştiinţific
PRIMUL DEMNITAR	– şef de stat
AL DOILEA DEMNITAR	– şef de stat
AL TREILEA DEMNITAR	– şef de stat
AL PATRULEA DEMNITAR	– şef de stat
AL CINCILEA DEMNITAR	– şef de stat
AL ŞASELEA DEMNITAR	– şef de stat
AL ŞAPTELEA DEMNITAR	– şef de stat
EVA	– fiica Savantului
SUPRAOMUL	– Spartacus

ACŢIUNEA:

Se petrece într-un birou din Pentagon – SUA (început de mileniu trei)

Pentagonul. O masă lungă şi rotundă. Şapte demnitari de stat savurează provocarea ştiinţei. Intră Savantul cu o carte în mână.

SCENA 1

SAVANTUL:
Mă frământă pacea adevărului!
Este o adevărată vedenie!
(tace brusc)

PRIMUL DEMNITAR:
Ascultă, Domnule, şi înţelege, Supraomul se ascunde în subconştientul nostru de mii de ani. Imaginea aceasta n-a reuşit să fie ştearsă de uitare, dar…
(este întrerupt)

AL DOILEA DEMNITAR *(trage Biblia din mâna Savantului)*:
Amintiţi-vă de acel pasaj enigmatic din Biblie, care zice: „Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit."
Dar Domnul Dumnezeu a zis: „Nu va rămâne Duhul Meu pururi în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!"
(închide Biblia)

AL TREILEA DEMNITAR *(deschizând Biblia)*:

Citiţi şi aici: „Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, şi ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare."

SAVANTUL:

Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi lăsat speranţa, am fi ajuns ca Sodoma şi Gomora. Dar astăzi vedem că supra-omul este la îndemâna ştiinţei, cu toate că…

(este întrerupt)

AL PATRULEA DEMNITAR:

Aiurea! Mâinile noastre sunt pătate de sânge; cu ce le mai putem curăţa?

AL CINCILEA DEMNITAR:

Cine ne cere acest lucru?

(intervine Savantul)

SAVANTUL:

Conştiinţa din noi! Dacă mai există!

AL CINCILEA DEMNITAR:

Da a a, însă eu urăsc lumile noi şi dorinţa omului de a se autodepăşi; toate acestea sunt pentru mine o povară!

AL ŞASELEA DEMNITAR:

Ajunge! *(se îndreaptă spre diapozitiv)*

Învăţaţi odată cu cercetătorii şi încetaţi odată! Învăţaţi să apăraţi cuceririle ştiinţei, fără însă a apăsa pe butoanele ucigătoare.

SAVANTUL:

Adevărat, adevărat! NU mai faceţi rău! NU mai folosiţi ştiinţa ca pe-o armă necruţătoare!

(se calmează)

AL ŞAPTELEA DEMNITAR:

De veţi vrea şi de veţi ajunge să înţelegeţi că ceea ce voi descoperiţi, nu aparţine morţilor, ci viilor, atunci veţi putea pipăi bucuriile pământului; voi, savanţi, care ascultaţi de gura Domnului.

(Este întrerupt de sunetul telefonului. Ca la comandă, cei şapte demnitari părăsesc biroul.)

SCENA 2

Acelaşi birou, Savantul fixează cu privirea tavanul. Intră Supraomul.

SUPRAOMUL:

Prin mine pământul mai are o şansă!… Zestrea timpurie pierdută de Adam a fost recâştigată; trebuie să fii mulţumit!

SAVANTUL *(îşi freacă fruntea cu degetele de la mâna dreaptă)*:

Da a a, iubesc pe cei ce inventează şi caută să depăşească condiţia de muritor a omului. Să ajungă la o cât de minimă cunoaştere. Tu eşti rezultatul unei astfel de cunoaşteri!

SUPRAOMUL:

Şi eu iubesc pe cei care nu vor să audă de recunoştinţă, de fatalitate; iubesc pe cei care sunt programaţi să facă de ruşine pe cei care plâng; iubesc pe cei care nu-şi doresc un bulgăre din spiritul stins de vreme.

SAVANTUL:

Pedeapsa mândriei şi a omului răzvrătit este bine cunoscută în istoria omenirii; vrei să ai şi tu parte de ea?

(începe să râdă cu zgomot)

SUPRAOMUL:

Tu eşti Dumnezeul meu! Nu m-ai plămădit Tu?

(începe şi el să râdă)

SAVANTUL:

Tu ai inima şi spiritul eliberate de tot ce-i sfânt şi pur, dar nu uita că fulgerul din cer te poate atinge; chiar dacă eşti Supraom!

SUPRAOMUL *(enervat)*:

Haosul din tine naşte şi-n mine demoni şi dispreţ pentru tot ce-i omenesc. Vai! Vine timpul când vei regreta că mai născut.

SAVANTUL *(contrariat, citeşte din Biblie)*:

„Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieţii, să mănânce şi să trăiască în veci!…

(priveşte către Spartacus)

SUPRAOMUL:

Boala şi neîncrederea sunt proprii ochilor voştri de trecători mărunţi pe acest pământ îngustat de Dumnezeul vostru Cel Atotputernic. Asta vă face pe voi să visaţi frumos, dar tot astfel vă apar şi ridurile din jurul ochilor.

(tace satisfăcut)

SAVANTUL:

Noi suntem inventatori fericiţi şi plămada mâinilor noastre nu trebuie să fie o otravă lentă, ci un sâmbure de adevăr.

SUPRAOMUL:

Adevărul pentru mine nu există! Nici raiul şi nici iadul!

SAVANTUL *(mult timp preferă să tacă, după care, zice)*:

Ei bine, piesa pe care o joci este-n regia omului normal…, a celui care te-a născut. Nu eşti vinovat tu! Într-o bună zi, eu cu mâna mea am să te îngrop.

SUPRAOMUL *(surprins)*:

Ce vrei să spui? Creaţia ta nu este Supraomul, ci un cadavru?

SAVANTUL:

Odată cu tine, invenţie omenească, cred că omul va cunoaşte o a doua izgonire… Mă întreb: unde va fi alungat Supraomul de pe pământ?! Cred că…

(este întrerupt de vocea fetiţei: Eva, care, până atunci, aşteptase cuminte pe tata în holul clădirii)

EVA:

Tati, tati, Ce ai făcut? Unde este Abel, ursuleţul meu din pluş?

SAVANTUL *(luat pe nepregătite)*:

Nu ştiu! Cred că a fost strivit de roţile maşinii fratelui tău, Cain. De ce l-ai lăsat să meargă liber pe parchet? De ce?

EVA *(începe să plângă)*:

Tati! Să ştii că-l voi pedepsi! Voi fugi de el şi nu mă voi mai juca cu el, toată ziua!

SAVANTUL *(mâhnit)*:

Pedeapsa ta este mai mare decât m-aş fi aşteptat eu. Dar de ce nu te joci cu Spartacus, cu Supraomul nostru?

EVA *(între a accepta şi a refuza)*:

El nu ştie să se joace cu copiii! Are mâna prea mare şi vorbeşte ca un roboţel.

SUPRAOMUL *(râzând)*:

Nu fii supărată pe mine, Eva! Cine ştie!… Poate, într-o bună zi, te vei căsători cu unul ca mine; cu un Supraom. Deee!

(intervine Savantul)

SAVANTUL *(deschide Biblia)*:

Chiar aşa! Aşa scrie şi la Biblie: „În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi aces-

tea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime."

(În acest timp, Eva, sărind într-un picior, se apropie de Spartacus şi-l prinde de mână)

EVA:

Să-mi cumperi tu un alt Abel, te rog!

(Surprins, Supraomul dă din cap şi se lasă tras de fetiţă în afara biroului)

SAVANTUL *(rămas singur)*:

N-am apucat să-i citesc hotărârea luată de Dumnezeu, după ce I-a părut rău şi s-a căit că a făcut pe om pe pământ *(citeşte cu glas tare)*: „Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut!"

(Savantul părăseşte biroul, gândind la cele citite)

SCENA 3

Din nou la Pentagon. Cei şapte Demnitari. Intră Savantul urmat de Supraom.

SAVANTUL *(bucuros)*:

În mine s-a făcut lumină. Nu am de ce să mă mai tem! Atât timp cât Supraomul, invenţia noastră, mă însoţeşte ca un prieten viu şi nu ca un cadavru, eu pot să desluşesc adevărul despre starea omului în Univers.

PRIMUL DEMNITAR *(satisfăcut, răspunde cu un citat)*:

„Cel mai mândru animal de sub soare şi cel mai înţelept animal de sub soare – iată-i plecaţi în recunoaştere”.

SAVANTUL *(crispat, citează din memorie)*:

De ce ai grăit aceste cuvinte? Astăzi noi sărbătorim triumful ştiinţei, dar nu putem fi surzi la graiul lui Dumnezeu: „Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmaşii voştri (…), că nu voi mai pierde tot trupul…”.

AL DOILEA DEMNITAR:

Aşa este! Nu putem să ne facem prieteni cu cei surzi, pentru că aceştia nu aud niciodată dorinţa noastră; nu vor să înţeleagă adevărul.

AL TREILEA DEMNITAR *(cu interes)*:

Acel: „Eu vreau!”, trebuie să fie înecat în iubire curată de mir sfinţit: Altfel, valurile timpului vor sufoca pământul în necunoaştere şi ură.

SAVANTUL:

Un lucru este adevărat: mergem pe dibuite în amiaza mare, asemenea orbului în întuneric, iar cunoaşterea noastră este limitată de Cerurile înalte.

AL PATRULEA DEMNITAR:

Aiurea! Omul trebuie să se autodepăşească, chiar dacă are mâinile pătate cu sânge.

AL CINCILEA DEMINTAR:

Mă-ntreb mereu, în timp ce vă privesc, dacă mai văd clar sau dacă viaţa are un sens anume… Dacă Omul ar trebui să se nască din nou în ieslea din Betleem…

AL ŞASELEA DEMNITAR:

Aşadar, această lume, veşnic desăvârşită, ne aparţine nouă, oameni trecători. Noi suntem cei care construim corabia din lemn de salcâm! Să fie oare cârmaciul acestei corăbii, Supraomul? Nu vă amintiţi cuvintele *(citează din memorie)*: „Și a început Noe lucrul şi precum îi poruncise Domnul Dumnezeu aşa a făcut.”.

AL ŞAPTELEA DEMNITAR *(enervat de discuţie)*:

– Tu, Spartacus, ai ceva de spus?

SUPRAOMUL *(nedumerit)*:

O, credeţi-mă, fraţi ai mei! Eu nu vă mai înţeleg! V-aţi străduit să mă creaţi, să mă aduceţi pe lume, şi acum nu vă mai place de mine!…

(intervine Savantul)

SAVANTUL *(recită cu voce apăsată)*:

„Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieţii, să mănânce şi să trăiască-n veci!” Dar…

(se stinge brusc lumina)

(Cei şapte Demnitari, cu toţii, strigă pe Spartacus):
– Spartacus, Spartacus, aprinde lumina!
– Nu te mai juca cu întrerupătorul!

SAVANTUL *(râde în hohote)*:
Turnul Babel!
Turnul Babel!
Turnul Babel!

BICIUL NEVINOVĂŢIEI

Piesă în trei acte

PERSOANELE:

IOV	– om fără prihană şi drept
DAN	– feciorul lui Iov
BENIAMIN	– feciorul lui Iov
IONA	– feciorul cel mare al lui Iov
DOMNUL	– Domnul Dumnezeu
SATAN	– diavolul
VESTITORUL	
NEVASTA	
MOISEI	– unul dintre cei trei prieteni ai lui Iov
ILIEŞI	– unul dintre cei trei prieteni ai lui Iov
IOANI	– unul dintre cei trei prieteni ai lui Iov
EMANUEL	– creştinul
Arhanghelul GAVRIIL	– îngerul trimis de Domnul
IOSIF	– feciorul avut de Iov după patimi

LOCUL ACŢIUNII:

BUCUREŞTI – secolul XXI

Oraşul Bucureşti.

O casă de evrei evlavioşi. Camera vilei, în care Iov îşi face rugăciunea, este luminată de un candelabru cu şapte braţe. Poziţia socială şi mileniul trei nu au schimbat limbajul şi comportamentul persoanelor. Toate acestea trădează familiarizarea cu Tora, perenitatea evreului în lume.

ACTUL I

TABLOUL 1

Intră Dan, Beniamin, Iona.

IOV:
Când valurile grele ale vieţii
Lovesc lumea care mă înconjoară,
Mi-e frică de Tine, Doamne,
Cu bucuria de-a trăi.
Cunosc împliniri fără de număr,
Am în casă mulţi feciori;
Femeia mi-este calmă, bună,
Precum pe mama o ador.
(priveşte spre cer)
Am bănci în lumea toată
Cu credite mii şi mii;
Angajaţii se întrec în lucru
Şi privesc ai mei copii.
(mângâie Tora)
Pentru toate acestea, Doamne,

Eu, Îţi mulţumesc!
Acum, la început de mileniu trei.
(rămâne aşezat în genunchi)

DAN:
Tată! Iertare să ne fie!
Eşti în rugăciune,
Dar, Noe, Părintele nostru,
S-a rugat şi pentru tine.
Au doară, casa ta,
Nu e corabia în care
Dumnezeu ne ţine?
De privesc afară
Văd animalele curate;
Păsările cerului
Perechi intră-n colivii.
Potopul s-a revărsat
Asupra întregului pământ,
Casa ta a prosperat,
Sub curcubeu a apărut
Într-o ţară a Europei,
Mângâiată de soare,
Acum, la început de mileniu trei.
(cade în genunchi)

BENIAMIN:
Port gândul celui ales,
Plecat din Ur, chemat
De Domnul să meargă-n
Canaanul împărătesc,
Pământ arătat de Domnul.

Am ajuns şi-n Bucureşti,
Purtaţi de visul veşniciei;
Ne-am rugat şi am trăit
Lăsând rabinului făclia să ne ţie.
Nu suntem noi casă mare?
Nu suntem noi popor binecuvântat?
Acum, la început de mileniu trei.
(cade în genunchi)

IOV:
„Nu te teme Avram, că Eu sunt scutul tău,
Şi răsplata ta va fi foarte mare."
Priviţi şi voi cerul
Şi veţi vedea nemurirea
Arătată lui Avraam.
„Priveşte la cer şi numără stelele
De le poţi număra. Atât de
Mulţi vor fi urmaşii tăi."
(Închide Tora)
Priviţi Europa mileniului meu,
Priviţi America cu grandorile ei
Şi veţi vedea că Dumnezeu
N-a uitat de poporul său.

IONA:
Am auzit rugăciunile voastre,
Precum Moise a auzit suferinţele
Fraţilor săi în Egiptul lui Iosif.
M-a cuprins mila ca pe el,
Şi mă rog alături de voi
Pentru binele
Noului „Canaan" ales de noi

La început de mileniu trei.
(cade în genunchi)

IOV:
Arderea de tot Ţi-aducem
Ţie, Doamne!
Primeşte sângele nostru-n dar,
Frânge aripile noastre,
Lasă inima neatinsă…;
Cu lemnele ce sunt pe foc
S-aducem mireasmă plăcută Ţie.
„Domnul mi-a dat după nevinovăţia mea,
După curăţia mâinilor mele mi-a plătit.
Căci am urmat căile Domnului
Şi înaintea Dumnezeului meu m-a pocăit.
Toate poruncile lui le-am avut înaintea mea
Şi de la legea Lui nu m-am abătut."
Acum, la început de mileniu trei.

TABLOUL 2

În ceruri „îngerii lui Dumnezeu s-au înfăţişat înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei."

DOMNUL:
De pe acest tron
Scăldat în ceară netopită
Şi-n lumină care nu mistuie,
Te întreb pe tine, Satan:
De unde vii cu vocea tristă?

SATAN:
„Am dat târcoale pe pământ
Şi m-am plimbat în sus şi jos”,
Dar n-am găsit un drept;
Şi pentru Tine m-am îndoit!
Europa e parcelată-n stătuleţe,
Mândria frământă popoarele;
America e-un laborator uman
În care se practică eutanasia
Şi fecundaţia in vitro;
Asia îşi omoară pruncii
Pentru a lăsa loc celor mari;
Africa devine din ce în ce
Mai neagră şi ocupată de deşert;
Oceania se zbate în moravuri;
Acesta e pământul
Locuit de fiii lui Cain!

DOMNUL:
Mândrie oarbă e în tine,
Şi ochii-ţi sunt legaţi de vină.
Cum poţi să minţi în faţa Mea,
Când dreptul Iov e în lumină!

SATAN:
Casa lui e apărată de îngeri păzitori;
La îndemnul tău stă ferecată,
Şi acolo nu pot umbla eu.
Dar lasă-mă pentru o clipă;
Atinge-Te de trupul lui,

Şi vom vedea de nu loveşte,
Cu blestemul, chipul Tău.

DOMNUL:
Îţi dau ţie puterea toată
Să te atingi de dreptul Iov,
Dar viaţa, nici cu vrerea,
Să nu i-o smulgi.
Că te omor.
Dispari acum din faţa mea;
Soarele să cadă pe întreaga creatură,
Pământul frământat de mândrie şi ură
Să cunoască a Mea făptură,
Prin alesul Meu.

TABLOUL 3

Iov, în sufragerie, mănâncă şi bea cu prietenii. Intră vestitorul.

VESTITORUL *(agitat şi respiră greu)*:
Onorabile patron!
Veste proastă vă aduc…
Foc din cer a tot căzut
Peste bănci, peste venit;
Colapsul economic a distrus
Tot ce aţi avut: bani, putere;
Bucuria de a trăi precum în rai.
Mândri tăi feciori de casă
Au căzut în atentat,
Oamenii răi de prin pustie
Fără milă în ei au tras…

Câte unul, precum ţigla,
Pe pământ toţi au rămas.
Vila Ta din Otopeni
A pierit distrusă-n flăcări,
Blocul tău de locuit
S-a topit izbit cu totul.
Am venit să-ţi dau de veste,
Însă-şi casa în care eşti,
Se confiscă pe ani mulţi,
De un domn din Bucureşti.
(gâfâie)

IOV *(la auzul Vestitorului, Iov albeşte la păr. Strigă uitându-se spre cer)*:
Prieteni! Mă priviţi cu uimire,
Am albit complet la păr,
Mâinile îmi tremură de durere,
Cu sufletul caut ai mei feciori.
Am rămas singur în lume,
Ce-am avut s-a dus la cer;
Dumnezeu cu nume bune!
Eu, pe pământ, am rămas gol!
(se uită în jur şi se calmează)
„Gol am ieşit din pântecele
Mamei mele şi gol mă voi
Întoarce în pământ!
Domnul a dat, Domnul a luat;
Fie numele Domnului binecuvântat!”
(cade-n genunchi)
(cu voce ştearsă)
Acum, la început de mileniu trei.

TABLOUL 4

Răbdarea lui Iov. Satan din nou la Domnul.

DOMNUL:
Văzuta-i tu Satan,
Pe robul Meu Iov,
Luminează ca un far,
Deşi e bătut şi gol,
Pe pământ nu am nici unul
Precum el, smerit şi bun,
Rugăciunea i se-nalţă
Ca tămâia în altar;
E statornic ca o stâncă,
Nemişcată de al tău val;
Te-am lăsat să-i încerci credinţa;
Ai uitat că-i fiul Meu.

SATAN:
Stăpâne al meu şi Domn al lui,
Ce din nimic ai făcut lumea,
Te iubeşte al Tău Iov,
Dar atinge viaţa lui!…
Bube mari şi canceroase
Le aruncă pe-al lui trup,
Carnea lui vie să putrezească,
Epilepsie dă-i lui.
Atunci vei vedea Stăpâne,
Că te va blestema în faţă;
Cu gura lui o să spună
Că te detestă ca pe-o zdreanţă.

Lasă-mă să-i fac acestea,
Şi-o să-l am pentru vecie.

DOMNUL:
„Îl dau în puterea ta!
Numai nu te atinge de viaţa lui.”

ACTUL II

TABLOUL 1

Jos pe pământ, Iov, bolnav, plin de amnezie, stă aşezat pe scările unui bloc. Nevasta îl vizitează. Moisei, Ilieşi şi Ioani au venit să-i mângâie durerea.

NEVASTA:
Priveşte Iov a tale răni,
O lume întreagă te detestă,
„Blestemă pe Dumnezeu şi mori”,
Şi vei uita aceste rele,
Întru început de mileniu trei.

IOV:
O, neînţeleaptă Evă,
Cum poţi grăi o nebunie,
Eu duc cu mine un popor,
Şi Domnul înalt o să mă ţie!
Nu eşti tu nevasta mea
Cu care am trăit în desfătări?
Ţara te admira
Şi te iubeau ai tăi feciori.
„Dacă am primit de la Dumnezeu
Cele bune, nu vom primi oare
Şi pe cele rele?”
Acum, la început de mileniu trei.

MOISEI *(cu Tora în mână)*:
Ce faci aici puternice Iov,
Cuprins de boală şi uitare?

Tu eşti un om ce-a cucerit
Un nume bun sus, în Cer!
Chiar dacă suntem în mileniu trei.

IOV:
Născutu-ma în zi întunecoasă
Şi Cerul s-a îndepărtat de mine…
Umbra morţii mă învăluie
Stelele s-au stins şi au căzut
În sufletul meu răscolit.
Leviatanul să fie biruit de Domnul,
„Pentru că n-a închis pântecele
Care m-a zămislit şi n-a
Ascuns durerea dinaintea ochilor mei.”
Mamă! Trebuia să mă arunci
Şi pântecele să nu ţi-l trec,
La sânii tăi să nu mă culc,
Să pier prăvălit pe stânci,
„Căci aş sta culcat şi liniştit,
Aş dormi şi m-aş odihni…”,
Cu bancherii şi conducătorii pământului
Care şi-au zidit morminte în singurătate.
Pentru ce păstrezi, Doamne, încă,
Lumină în ochii mei?
Căci aştept moartea!
De ce n-o laşi să vină?
Dai nenorociţilor lumină,
Şi viaţă celor slabi;
Sufletul meu geme de durere,
De ce mi-e frică nu scap încă,
Căci zbuciumul mă stăpâneşte.
La început de mileniu trei.

MOISEI:
„Să-ţi vorbim ori să nu-ţi vorbim?
Necazul tău e crâncen!
Dar cine ar putea să-şi înăbuşe cuvintele?”
Ales ai fost de Dumnezeu să porţi o misiune;
Din omul care învăţa şi întărea pe mulţi,
Ai căzut lovit de soartă, strâmtoarea te-a ajuns.
Tu cauţi pacea mult râvnită a drepţilor,
Jos pe pământ viaţa e chinuită
De o nădejde, de-un blestem.
Uitata-i oare rodul nevinovăţiei,
Fructul amăgirii cules de Dumnezeu?
Nelegiuirea seamănă răutatea
Şi atrage după sine păcatul greu.
Dar trupul lor va fi mâncat
De-un vierme ce nu doarme.
Ei vor pieri nemângâiaţi,
În spaimele şi nălucirile nopţii.
Tu eşti un drept doar pentru noi,
Făptură omenească înaintea
Celui care te-a zidit!
Căci în Europa timpul tău,
Cu siguranţă ai păcătuit.
Rabdă încercarea venită de Sus,
Spală-ţi trupul în lacrimi
Şi bubele-ţi mângâie,
Fericit e omul pe care
Dumnezeu îl mustră.
De vrei, tu strigă cu durere,
Ucide-te-n mânie, de eşti făr de minte,
„Omul îşi naşte singur suferinţa

Şi necazul nu sare din pulbere…”
Aleargă deci la Dumnezeu;
Arată-I Lui necazul şi prinde nădejde,
Fii fericit că Dumnezeu te mustră,
Acum, la început de mileniu trei.

IOV:
Se bâlbâie cuvântul meu
Înecat de durere surdă,
Săgeţi otrăvite stau înfipte-n trup,
Duhul meu bea veninul;
Inima mea s-a dezgustat de pâinea coaptă,
Rugăciunea mea nu mai ajunge
Acolo unde tronează Cel Atotputernic
Şi mâna Lui nu se mai întinde spre mine!
Uitat-am cursul zilelor mele,
Prietenii mă privesc ca pe un laş
Lovit de Dumnezeu cu putere;
Mila lor se transformă-n frică,
Văd cerul gurii mele,
Văd dreptatea mea şi dragostea
Ce am pentru virtute.
„Adu-ţi aminte, Doamne,
Că viaţa mea e o suflare,
Că ochiul meu nu va mai
Vedea fericirea!”
Amărât e duhul în mine…
Şi plâng trecerea omului pe pământ,
Zadarnice clipe de fericire
Se topesc şi plâng.
De ce nu mă laşi fără suferinţă,

Zilele-mi curg ca apa de izvor.
Lasă să-mi ascund rănile-n ţărână
Şi sângele să îngroaşe cerul gol;
Precum Adam să mă pitesc
În raiul disperării.

„Dacă am greşit, ce Ţi-am făcut,
Ţie, Păzitorule de oameni?
De ce m-ai luat ţintă pentru săgeţile Tale
Şi de ce ţi-am ajuns povară,"
Răspunde-mi, dacă poţi?
Că Te aud!… Te aud într-o Ţară
A singurătăţii şi a depărtării de Tine,
Acum, la început de mileniu trei.

ILIEŞI *(cu Tora în mână)*:
Foc din cer va cădea
Peste bubele tale coapte,
Şi uscăciunea le va vindeca,
Opreşte-te şi nu te-ndepărta
De calea ce duce la Domnul.
Ai tăi feciori de au greşit,
S-au prăbuşit sub a lor nelegiuire,
Nevinovăţia ta va birui
Şi Dumnezeu îşi va aminti
De părinţii tăi şi de tine.
Rădăcinile poporului tău
„Se împletesc cu pietrele
Şi se înfig în adâncul stâncilor."
Adu-ţi aminte de Avraam
Şi cere Domnului iertare,

Căci din al tău trup
Vor răsări vlăstare pe plaiuri mioritice,
Scăldate în binecuvântare.
Nu uita că „Cei ce te urăsc
Se vor înveşmânta în ruşine
Şi cortul celor răi va pieri!”
Departe de Dumnezeu, departe de tine.

IOV:
Cunosc puterea slavei Lui
Şi stelele o spun în cer,
Duhul Lui îl simt, e bun,
Dar n-am cum să-i răspund.
Duc cu mine păcatele neamului meu,
Şi rănile mele sunt rănile
Poporului ales ce se adapă
Din amărăciunea vinovăţiei.
„Sunt năpădit de teama chinurilor mele,
Ştiind bine că Tu nu mă vei scoate nevinovat;”
Chiar dacă am păşit în mileniul trei.

IOANI:
Socoteşte greşeala ta,
Deschide buzele pătate,
Căci cei ce râd de tine
Vor fi împovăraţi de strâmbătate.
Pregăteşte-I calea pe care o să vină,
Discută cu Dumnezeu ca şi cu-n om;
Credinţa ta te mântuie!
Tu nu eşti singur, eşti popor,
Şi necazul tău e aducere aminte.

Întinde mâinile către El
Şi cere îndurare;
Nu lăsa nedreptatea
Să locuiască în gândurile tale.
Uită necazul pricinuit de furtună,
Lasă soarele să apară,
Nu eşti singur, ci cu Dumnezeu.
„Atunci tu vei fi la adăpost,
Căci vei fi plin de nădejde,
Te vei simţi ocrotit
Şi te vei culca fără de grijă."
La început de mileniu trei.
(pleacă cei trei prieteni)

TABLOUL 2

E noapte. Diavolul ispiteşte pe Iov.

SATAN:
Priveşte a mea sutană
De om curat şi mult bogat;
Eu am putere de Sus,
Pot face pietrele pâine.
Sufletul tău nu e pătat,
Dar trupul geme şi se plânge.
De eşti cu adevărat drept,
Te lasă dus de mine.
Pământul care te ţine,
Şi lespedea de bloc,
Cu totu-i pentru mine

O joacă şi-un noroc.
Nu încerca să pari fiu venit de Sus,
Steaua ta e clară, viaţa ţi s-a dus.
Petale ruginite de-o floare
Mult udată de lacrimi dăruite,
S-au scuturat în vatră,
Dumnezeu o să te uite.
Priveşte strada luminată,
Ici, colo, câte-un cabaret,
Restaurante mult visate,
Hoteluri pline de magnaţi,
Şi bănci precum ai avut odată;
Ascultă! Înjură şi blestemă
Pe Cel ce te-a creat!
Şi vei avea răsplată;
Cu mine împărăţi-vei lumea!
Acum, la început de mileniu trei.

IOV:
Închide gura în faţa mea
Şi ascultă om din întuneric,
Eu îţi vorbesc de un popor,
Şi nu de mine, căci sunt nevrednic.
Măreţia lui a fost pusă-n lanţuri
Cu mii de ani în urmă.
Iosif ne-a chemat în Egipt
Să ne salveze ca popor,
Dar am îndurat, am pătimit,
Ca Domnul să ne asculte.
Venit-a Moise, profet ales de Dumnezeu,
Ca tot poporul să înţeleagă

Mesajul lui Iahve.
Deşertul ne-a fost mamă
Timp de patruzeci de ani,
Primit-am Legea cu cârtire,
Dar am ajuns din nou în Canaan.
Nebucadneţar din Babilon venit,
Distrus-a Templu, totul,
Dar poporul n-a murit.
Iisus a venit şi El la noi,
O parte din noi l-a primit.
Rămas-a în lume: poporul iubit şi Dumnezeu.
De ce îmi ceri astăzi să trădez precum Iuda?
„În mâna Lui, El ţine viaţa a tot ce trăieşte
Şi suflarea întregii omeniri;"
Omenirea mileniului trei.

SATAN:
Eşti putred drepte Iov,
Precum un trunchi de arbore căzut,
Degeaba ai înţelepciune,
Poporul tău e biruit.
Căzut-a de atâtea ori în idolatrie.
Iubit-a pe Mamona şi pe Caesar;
O istorie întreagă ştie;
Rahela îşi plânge şi azi copiii
Striviţi de Hitler, arşi de vii.
Puţine zile ai de trăit,
Şi umbra morţii te va paşte,
De viaţa ta nu mă ating,
Căci de îngeri eşti păzit.
Nelegiuirea ta ar fi spălată
De m-ai recunoaşte Domn al tău;

Înconjurat de ai mei demoni,
Vei deveni stăpânul lumii;
Al lumii în care trăieşti.

IOV:
Te ridici uriaş împotriva Domnului Dumnezeu,
Dar ai picioarele din lut nears în slavă,
Cu lacrimă sfântă de prooroc de te ating,
Tu te topeşti ca o nălucă.
Ai torturat ai mei feciori,
Ai călcat carnea mea în picioare de ţap,
Sufletul mi l-ai frânt în părticele pierdute;
Citeşte Legea şi Proorocii
Şi vezi ce spun de-al meu popor;
Eu sufăr cu nădejde în biruinţa
Binelui întru Adevăr.
N-am altă armă asupra ta,
Decât tăria de a fi al lui Dumnezeu.
„Chiar gura ta te osândeşte şi nu eu,
Chiar buzele tale sunt martore împotriva ta;"
Chiar dacă mileniul trei ni s-a deschis.
(cântă cocoşul)

TABLOUL 3

Iov îşi arată nevinovăţia în rugăciune.
Apar din nou cei trei prieteni.

IOV:
Scade apa mării
Sorbită de un suflet însetat,

Mă culc pe caldarâmul încins
Şi trupul meu arde de durere.
Tulburat, mă rog Ţie cu putere,
Auzi glasul meu, auzi pe David,
Sunt nevinovat!
„Miluieşte-mă Dumnezeule
După mare mila Ta
Şi după mulţimea îndurărilor Tale,
Şterge fărădelegea mea.
Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea
Şi de păcatul meu mă curăţă.
Că fărădelegea mea eu o cunosc
Şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
Ţie unuia am greşit şi rău
Înaintea ta am făcut,
Aşa încât, drept eşti Tu întru cuvintele Tale
Şi biruitor când vei judeca Tu.
Că iată întru fărădelegi m-am zămislit
Şi în păcate m-a născut maica mea.
Că iată adevărul ai iubit;
Cele nearătate şi cele ascunse
Ale înţelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.
Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi;
Spală-mă-vei şi mai vârtos
Decât zăpada mă voi albi.
Auzului meu vei da bucurie şi veselie;
Bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
Întoarce faţa Ta de la păcatele mele
Şi toate fărădelegile mele şterge-le,
Inima curată zideşte întru mine,
Dumnezeule şi duh drept înnoieşte

Întru cele dinlăuntru ale mele.
Nu mă lepăda de la faţa Ta
Şi Duhul Tău cel sfânt
Nu-l lua de la mine.
Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale
Şi cu duh stăpânilor mă întăreşte.
Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale
Şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge,
Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele,
Bucura-se-va limba mea de dreptatea ta.
Doamne, buzele mele vei deschide
Şi gura mea va vesti lauda Ta.
Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat,
Arderile de tot nu le vei binevoi.
Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit;
Inima înfrântă şi smerită
Dumnezeu nu o va urgisi.
Fă bine, Doamne, întru bună voia Ta, Sionului,
Să se zidească zidurile Ierusalimului.
Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii,
Prinosul şi arderile de tot;
Atunci vor pune pe altarul Tău viţei."
Auzi-mă, Doamne, Auzi-mă!
Acum, la început de mileniu trei.

MOISEI:
Sărmane Iov,
Domnul lucrează prin trimişii Săi;
Ai acuzat nemângâierea noastră;
Îţi suntem prieteni toţi trei,

Dar inima ta ne respinge,
Nu ne lasă să intrăm,
Sufletul cu vorba să-ţi mângâiem.
Te crezi curat, nevinovat,
Asemeni îngerilor buni din cer,
Dar nu uita că eşti zidirea
Cerului Înalt şi calci plăpânda iarbă
Ce creşte sub un soare binecuvântat.
„Ce este omul să se creadă curat,
Şi cel născut din femeie,
Ca să se creadă neprihănit?”
Mâna cerului a căzut pe pământ sterp,
Nisipul a nimicit ultima speranţă,
Numai tu te crezi neprihănit,
Lăsat de Dumnezeu în ceaţă.
Arată-ţi chipul către noi,
Cu ochii plini de lacrimi;
Ai greşit, de acum suferi,
Şi odată cu tine, suferă poporului lui Dumnezeu,
La început de mileniu trei.

IOV:
Şi eu aşa ca voi…
Dacă sufletul vostru ar fi
În locul sufletului meu,
Aş putea să spun multe cuvinte
Împotriva voastră şi să dau
Din cap în privinţa voastră.
Nimic de zis: sunteţi trimişi de Cel Înalt
Să-mi întăriţi nevrednicia,
Calea ce mi-o arătaţi

Nu o mai găsesc cu firea.
Învăţătura voastră e divină,
Mă-nclin şi ascult pe Dumnezeu,
Dar de ce sufăr,
Oare nu sunt o simplă creatură?
De ce am căzut în silnicie,
Lăsând pământul să fie udat de sânge?
De ce am adormit în rugăciune,
Îndepărtându-mă de Dumnezeu?
Nu-i pentru că a mea înţelepciune
E alterată de primul blestem?
De aceea mormântul mă aşteaptă:
„Zilele mele s-au scurs,
Socotinţele mele s-au sfărâmat
Şi la fel dorinţele inimii mele.
Am zis mormântului: Tu eşti tatăl meu;
Am zis viermilor: Voi sunteţi
Mama şi surorile mele!”
De aceea Dumnezeu nu mă înţelege!
Pe mine, fiu al mileniului trei.

ILIEŞI:
Flacăra focului nu mai străluceşte
În ochii tăi orbiţi de diavol,
Lumina se întunecă în trupul tău
Şi-n iad te cufunzi cu voia.
Mândria nesocoteşte firea creată
Şi aduce împăcare cu cel rău,
Boala muşcă din tine
Precum un câine din om,
Dumnezeu te-a părăsit dar vine,

De întorci spre El chipul tău.
Alungă leşurile altor neamuri
Din firea-ţi binecuvântată,
Te lasă purificat de flăcările suferinţei,
Pentru a fi cu Israel la masă,
La sfârşit de mileniu trei.

IOV:
„Milă fie-vă de mine,
Aveţi milă de mine, o,
Voi, prietenii mei,
Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit."

IOANI:
Iov, ascultă şi mă crede,
Răscumpărătorul tău este viu,
Şi într-o zi a soarelui ceresc,
El va ridica din pulbere
Carnea ta ce în ţărână se destramă.
Spune cu glas înalt:
„Pe El Îl voi vedea şi ochii mei
Îl vor privi, nu ai altuia.
Şi de dorul acesta măruntaiele
Mele tânjesc în mine."
Căci fericirea necredincioşilor
Este nestatornică;
Chiar dacă suntem la început de mileniu trei.

IOV:
Bulgării pământului vor fi uşori
Pe trupul meu pus în mormânt.

Voi aştepta Răscumpărătorul,
Precum Dumnezeu a promis Părinţilor noştri.
Voi urma calea Legii, bătut
De lumina muntelui Sinai;
Însetat sunt de Tine, Dumnezeul meu,
Şi fraţii mei mă necăjesc în zadar.
Sunt nevinovat, dar pătimesc pentru că sunt om,
Sunt un popor ales de Dumnezeu!,
Poporul mileniului trei…

MOISEI:
„Ce are Cel Atotputernic
Dacă tu eşti fără prihană?
Şi care este câştigul Lui,
Dacă drumurile tale sunt fără vină?
Oare El te pedepseşte pentru cucernicia ta
Şi pentru ea intră cu tine în judecată?
Nu, dimpotrivă, fiindcă răutatea ta este mare
Şi fărădelegile tale sunt fără de hotare!”
Spală mâinile în apa credinţei,
Şi ochii îi ridică spre Cer,
Cheamă numele Lui, şi El
Va auzi nevinovăţia ta;
Dar până atunci, suferă şi nu cârti,
Căci eşti din coapsa lui Avraam;
Plămadă a anilor moderni.

IOV:
Sunt înspăimântat,
Dumnezeu m-a abandonat,
El a slăbit inima mea,
Cerul s-a întunecat.

Hotărârea Lui este luată
Şi nu ştiu de mă va ierta.
Ştiu că omul este putreziciune;
„Cum ar putea un om să fie
Fără de prihană în faţa lui Dumnezeu,
Sau cum ar putea să fie curat
Cel ce se naşte din femeie?”
Nu m-ai ales Tu; Dumnezeu meu?
Uită fărădelegea mea
Şi păcatul meu îl nesocoteşte;
Bubele mă mănâncă şi cancerul mă roade;
De ce Doamne? de ce?
Nu sunt eu alesul Tău?
Nu sunt eu fiu de evreu gazat?

TABLOUL 4

Creştinul. Iov este învinuit de răstignirea lui Iisus.

EMANUEL *(cu Biblia în mână)*:
Am ascultat cu luare aminte
Pătimirea ta, sărmane Iov.
Iisus a pătimit şi El pe cruce,
Poporul tău nu l-a primit.
„A Mea este răzbunarea;
Eu voi răsplăti”
„Domnul va judeca pe poporul Său.”
Suferă şi pătimeşte
Dacă spui că eşti alesul Lui.
(se aşază lângă Iov, pe scările blocului)

IOV:
Omule, ascultă bine:
Evreii au primit pe Iisus!
Secole poporul meu a fost blestemat,
Maltratat şi alungat de creştinii
Lipsiţi de duhul înţelegerii mesajului hristic
Şi de necreştini rătăciţi în necunoaştere.
Greaua povară de ucigători ai Dumnezeului-Om,
Neutraliza, până la eliminare,
Chemarea lui Avram: „…Eu voi ridica din tine
Popor mare, te voi binecuvânta,
Voi mări numele tău
Şi vei fi izvor de binecuvântare."
Chemarea aceasta avea să izoleze,
Ca pe o entitate aparte,
Poporul ieşit din mlădiţa lui Avraam.
Dragostea către Dumnezeul cel adevărat,
Oprirea prieteniei cu păgânii,
Păzirea Legii primită de Moise pe muntele Sinai,
Făceau din israeliţi o comunitate aparte;
Purtătoarea unui mesaj divin
Către celelalte popoare.
A fi altul, dar a trăi printre alţii,
Ducea în cele din urmă
La pierderea dreptului de-a exista.
Aşa a fost istoria multi milenară
A poporului ales, şi înainte de Hristos,
Şi după Hristos!…
Şi astăzi, în mileniu trei.

EMANUEL:
Cum poţi spune o blasfemie?
N-ai auzit strigătele Iudeilor:
„Ia-L! Ia-L! Răstigneşte-L!
Cum poţi spune: Evreii au primit pe Iisus!
(se ridică să plece)

IOV *(îi smulge Biblia din mână)*:
Citeşte în Faptele Apostolilor,
Şi îmi vei da dreptate; ascultă:
„În zilele acelea sculându-se Petru
În mijlocul fraţilor (iar numărul
Lor era ca la o sută douăzeci)…”
O sută douăzeci de fii ai lui Israel
Primiseră pe Iisus în sufletul lor;
Mulţi, puţini, de-ajuns însă,
Ca poporul evreu să se împartă-n două:
– Cei care au primit pe Iisus,
Ca fiu al lui Dumnezeu, născut dintr-o Fecioară
Şi „precum se socotea fiu al lui
Iosif, care era fiul lui Eli… Fiul lui
Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam,
Fiul lui Dumnezeu”;
– Şi naţionaliştii cărturari şi farisei,
Care nu doreau să împărtăşească altora
Pe Dumnezeul lui Israel.
Şi nu vor să-L împărtăşească,
Nici astăzi, la început de mileniu trei.

EMANUEL *(plin de bucurie)*:
Ajung să te înţeleg sărmane Iov:
Că poporul tău a primit pe Hristos,

Pentru mine nu mai încape îndoială;
Dar că evreii n-au lăsat pe Iisus
Să fie al tuturor,
Văd sângele Fiului pe cruce…
Dacă însă o parte din poporul ales
Ne-a luat numai pentru un timp,
Pe Iisus-Omul, atunci, cealaltă
Parte a poporului evreu ne-a dat
Pe Hristos-Dumnezeu în ziua Cincizecimii:
„Şi stând Petru cu cei unsprezece (citeşte Biblia)
A ridicat glasul şi le-a vorbit:
Bărbaţi iudei, şi toţi care locuiţi
În Ierusalim – (şi erau acolo:
Parţi şi mezi şi elamiţi, cretani şi arabi)…
Tot cel ce va chema numele Domnului
Se va mântui."
Să plângem iertarea noastră,
Sărmane Iov, sărmane Om,
Să plângem în mileniul trei,
Înaintea lui Dumnezeu toţi suntem păcătoşi.
(Iov şi Emanuel plâng, sub privirea celor trei prieteni)

ACTUL III

TABLOUL 1

Iov se roagă. Arhanghelul Gavriil îl vizitează.

IOV:
Dumnezeul meu, dumnezeul meu,
„Dacă aş fi încă o dată
Ca în lunile de mai înainte,
Ca în zilele când Dumnezeu mă ocrotea,
Ca atunci când El ţinea strălucitoare
Deasupra capului meu candela Sa, şi,
Luminat de ea, eu străbăteam prin întuneric!
De ce sunt încă o dată ca în
Zilele toamnei mele,
Când Dumnezeu ţinea parte cortului meu,
Când cel Atotputernic era încă cu mine
Şi împrejurul meu stăteau feciorii mei,
Iar picioarele mele se scăldau în lapte
Şi stânca aspră izvora pentru mine
Pâraie de untdelemn?”
Dar acum sunt sigur, Dumnezeul meu,
Prietenii nu mă înţeleg,
Nevasta îmi plânge nefericirea;
Alerg după Tine, dar nu Te aflu!
De nu m-ai uitat, Doamne,
Trimite îngerul din Cer
Să-mi răcorească trupul,
Îmbracă-mă întru dreptate,
Îţi cer! Fă-mă din nou Fiul Tău!

Căci credinţa mea n-a slăbit,
Deşi mă aflu în altă ţară…
Acum, la început de mileniu trei.

Arhanghelul GAVRIIL *(se deschid cerurile)*:
Iov, Iov, sunt îngerul trimis de Dumnezeu,
Calea spre Cer ţi s-a deschis,
Primit-a Domnul fumul de tămâie
Al rugăciunii tale;
El te va pune iarăşi
În starea de început,
Şi tot ce ai avut înainte,
Ţi se va da îndoit;
Vei avea feciori şi fete,
Bănci, concerne şi pământ,
Ierusalimul, pentru Domnul,
Va fi din nou sfânt legământ.
Vei muri bătrân şi încărcat de zile;
Uită această amărăciune! Dumnezeu e cu tine!
La început de mileniu trei.
(îngerul dispare)

IOV:
„Ştiu că poţi să faci orice
Şi că nu este nici un gând
Care să nu ajungă pentru Tine faptă”.
(se scoală şi pleacă)

TABLOUL 2

După mai mulţi ani… în plin secol XXI.
Iov şi nevasta sunt în sufragerie.
Soseşte feciorul lor cel mare, elev la Liceul German.

IOV:
Îţi mai aminteşti oare bubele mele?!
Cancerul meu a secat de mult!
Pacea căminului nostru familial
Se simte în bucuria revărsată din ceruri.
Undeva, cândva, un popor
A suferit, a fost ispitit, a căzut,
Dar Dumnezeu şi-a adus aminte de el!…

NEVASTA:
Fericirea o împart cu tine,
Tată de feciori şi fiice,
Pământul abia mai ţine
Bogăţia noastră,
Dar să avem grijă
Să nu uităm binele
Venit de Sus peste noi,
Şi să ţinem minte
Ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi…
La început de mileniu trei.
(este întreruptă de Iosif)

IOSIF *(nerăbdător)*:
Mamă! Mamă!
Este adevărat că Tata

A suferit din pricină că este evreu?
Mi s-au predat astăzi, la liceu,
Consecinţele celui de-al doilea război mondial;
Este adevărat?

MAMA:
Întreabă pe tatăl tău!

IOSIF:
Este adevărat, tată?!

IOV:
Să dăm uitării toate
Câte au fost,
Şi să iubim pe Dumnezeu;
Chiar dacă ne-a certat
Şi ne ceartă, din când în când,
Prin fapta săvârşită de un om rău.

IOSIF *(cu superficialitate)*:
Da, Tată! Îmi amintesc cuvintele tale
Spuse ori de câte ori pierzi la bursă:
„Domnul a dat, domnul a luat;
Fie numele Domnului binecuvântat!”

LIBERTATE ÎN IUBIRE

Piesă în trei acte

PERSOANELE:

PAMFIL – tânăr proaspăt licenţiat în psihologie
BĂRBATUL – bărbatul cu ochelari fumurii (Cosmescu Ştefan)
EVA – mătuşa lui Pamfil
ELVILA – fiica mătuşei Eva
POPOVICI – bancher
DAVID IOAN – unchiul lui Pamfil
VERONA – fosta prietenă a lui Pamfil
PASCAL WAETERS – logodnicul Elvilei
FRÂNCU – profesor de istorie
DIPLOMATUL BELGIAN
STWARDESA
CAMERISTA
INFIRMIERA
GARDIANUL
DR. KYRA
ROBERT KADAR – prietenul Veronei
PĂRINTELE POMENEŞTE – duhovnicul lui Pamfil
BĂIEŢII DE LA ORFELINAT

LOCUL ACŢIUNII:
România

TIMPUL ACŢIUNII:
Început de secol XXI

Pamfil, proaspăt licenţiat în psihologie; tânăr cu sprâncene negre şi ochii căprui, fără să depăşească 1,85 m înălţime. Se află undeva spre mijlocul avionului, aşezat lângă un bărbat cu ochelari fumurii. Începe dialogul între cei doi, avionul atinge cu pneurile roţilor pista de aterizare a aeroportului din Cluj-Napoca.

ACTUL I

TABLOUL 1

BĂRBATUL cu ochelari fumurii *(scund, îndesat şi cu părul creţ)*:

Se pare că aţi urmărit cu interes reportajul, Domnule?!

PAMFFIL *(plictisit)*:

Nu chiar!…

BĂRBATUL:

Ei, nu!… Eutanasia e un lucru bun! Urechile mele nu mă mint!

(zâmbind ironic)

PAMFIL *(mirat)*:

Cum urechile?

BĂRBATUL *(simţind nevoia să mărturisească)*:

Eu sunt orb, Domnule, de la vârsta de şapte ani! Ştiţi… m-am jucat cu o grenadă rămasă uitată de la cel

de-al doilea război mondial, în apropierea casei noastre. Am încercat s-o desfac şi rezultatul se vede… Ochii mi s-au închis pentru totdeauna.

PAMFIL *(tulburat)*:
Vai, dar ce-mi spuneţi?! Eu credeam…
(este întrerupt)

BĂRBATUL *(hotărât)*:
Să nu mai credeţi! Este aşa cum vă mărturisesc.
(după o mică pauză reia discuţia cu interes)
Dar ce părere aveţi despre eutanasie. Am memorat definiţia dată de doctorul olandez; de altfel, după nume, părea a fi evreu… E seducătoare pentru un om în suferinţă!… E seducătoare şi atrage pe cei ca mine.

PAMFIL *(enervat)*:
Înşelătorie! O adevărată înşelătorie. Eutanasia înseamnă ucidere şi nu poate fi aprobată de nimeni şi pentru nimic în lume.

BĂRBATUL:
De ce spuneţi toate acestea?

PAMFIL *(cu convingere)*:
Imaginaţi-Vă cum, după ce vi s-a administrat substanţa provocatoare de moarte, sistemul D-voastră nervos este minţit şi la rândul lui va încerca să ducă în eroare întreaga fiinţă.

BĂRBATUL *(relaxat)*:
Îmi vorbiţi ca un preot!

PAMFIL:
Da, Da! Dar nu uitaţi că sufletul este chipul lui Dumnezeu din om; el nu trebuie confundat cu psihicul. Nimic nu este mai dureros pentru un om, decât să afle că a trăit în minciună.

BĂRBATUL *(ca un înţelept)*:
În viaţă lucrurile se petrec şi altfel decât în biserică!…

PAMFIL *(insistent)*:
Ce păcat că nu aţi putut vedea bolnavul din reportaj!
(este întrerupt)

BĂRBATUL *(stăpân pe el)*:
Şi dacă-l vedeam ce se întâmpla? Refuzam eutanasia? Nu-o mai recunoşteam ca pe o soluţie pentru cei ca mine?

PAMFIL *(entuziasmat)*:
Da, Da! Întocmai! Bolnavul respectiv, în timp ce se plimba prin cameră, în văzul doctorului, a mărturisit că simte o greutate în picioare…
(este întrerupt)

BĂRBATUL *(ironic)*:
Ei, şi ce-i nou cu asta?

PAMFIL *(enervat)*:

Ascultaţi! Bolnavul, cu ochii deschişi, îşi cerea viaţa înapoi. Abia atunci înţelesese că durerea este o părticică din viaţă.

BĂRBATUL *(zâmbind ironic)*:

Ei… şi nu putea să moară frumos?

PAMFIL *(cu încăpăţânare)*:

Da, Da! Întocmai! Nu putea să moară frumos, pentru că, prin eutanasie, îşi minţise propriul său eu profund, sufletul.

(este întrerupt)

BĂRBATUL *(cu aer grav)*:

Nu am văzut, dar am auzit!

PAMFIL *(cu faţa luminată)*:

Fericiţi cei ce au crezut şi nu au văzut.

BĂRBATUL *(bine intenţionat)*:

Da, aveţi dreptate! Iisus a întrebat de fiecare dată: „Vrei să fii sănătos?” şi-l vindeca pe om; nu-l ucidea pentru a-l scăpa de suferinţă.

(intervine stwardesa)

STWARDESA *(cu voce poruncitoare)*:

Domnilor, Vă rog, scoateţi-vă centurile! Tovarăşii D-voastră de călătorie au coborât din avion de aproape cinci minute.

(Intimidaţi, cei doi coboară: unul sprijinindu-se de scaune, iar celălalt în baston)

TABLOUL 2

Pamfil sună la uşa casei mătuşii Eva. Elvila, fată frumoasă, cu ochii ca cerul şi buzele cărnoase, cunoaşte pe Pamfil.

***CAMERISTA** (deschide uşa)*:
Ce doriţi, Domnule?

***PAMFIL** (întinzându-i pardesiul)*:
Sunt nepotul D-nei Eva; o vizitez pentru prima dată! Nu este acasă?

***CAMERISTA** (fâstâcită)*:
Ştiţi… Patroana obişnuieşte să doarmă între unu şi trei după amiază; încerc să văd dacă este în biroul de lucru, dacă nu…
(este întreruptă de sonerie)

PAMFIL:
Se vede că mătuşa Eva vă cheamă la birou!…

***CAMERISTA** (revine după trei minute)*:
Vă rog să poftiţi, Domnule!

***PAMFIL** (cu voce clară, dar emoţionat)*:
Sărut mâna, mătuşă Eva! Sărut mâna! Sunt Pamfil, nepotul din Regat!…

***EVA** (primitoare)*:

Iată-te, în sfârşit, în Cluj! Să fi trecut douăzeci de ani de când nu te-am mai văzut. Dar câţi ani ai tu?

PAMFIL:

24 de ani, mătuşă Eva.

***EVA** (mirată)*:

Doamne, cum semeni cu sora mea, Aglaia.

***PAMFIL** (răscolit şi întristat – după o mică pauză)*:

S-au dus cu toţii!… Casa a ars până-n temelii, iar flăcările au mistuit pe toţi cei dragi mie.

***EVA** (cu lacrimi în ochi şi privind pe Pamfil cu milă)*:

Ştiu, Ştiu… Cred că este o încercare de Sus!

***PAMFIL** (cu lacrimi în ochi)*:

Dar ce încercare!…

***EVA** (cu mâna dreaptă prinde pe după braţ pe Pamfil şi-l obligă să se aşeze pe canapea)*:

– Pamfil, acum totul s-a dus; bucură-te că eşti cu mătuşa Eva… Uită ce-a fost!

(intră Elvila)

***ELVILA** (cu un zâmbet blând, plin de neîncredere)*:

– Bounjour, maman, ce s-a întâmplat? De ce vă ştergeţi la ochi?

EVA *(tresare)*:

A a a, bine ai venit, Elvila; vino să-ţi prezint pe verişorul tău de peste munţi.

(intervine Pamfil)

PAMFIL *(către Elvila)*:

Observ că sunteţi foarte curajoasă; prezenţa mea nu v-a impresionat deloc!

ELVILA *(încurcată)*:

A, nu! Am trăit câteva clipe de coşmar… Credeam că s-a întâmplat ceva grav!…

(încep cu toţii să râdă)

(din nou Elvila)

– Bănuiesc că nu eşti însurat!

(se uită în ochii lui Pamfil)

Uite, eu cred că sunt îndrăgostită!

(cu obrăznicie)

Spune, tu ai iubit pe cineva?

PAMFIL *(rosteşte tărăgănat, căzând pe gânduri)*:

Dacă insişti, fie, Vă povestesc!…

ELVILA *(curioasă)*:

Da, Da, spune, te rog!

PAMFIL *(îngândurat)*:

Am iubit pe Verona! De fapt, şi acum o mai iubesc!

ELVILA:

Dar ce s-a întâmplat?

(foarte curioasă să afle)

Spune!

PAMFIL *(ca un om neînţeles de iubită)*:

Mustrată de conştiinţă, pentru faptul că a fost violată, Verona a refuzat cu desăvârşire să-mi permită să-o mai văd…

(tace şi oftează)

Şi acum o mai iubesc!… Dar…, în zadar!

ELVILA *(emoţionată)*:

Vai, ce trist, ce trist!

(intervine Eva)

EVA *(privind cu îngrijorare pe Elvila)*:

Prostii! Prostii! Nu-l crede! E de necrezut; o astfel de întâmplare se petrece numai în filmele cu Barbara Streisen şi Robert Recford.

PAMFIL *(dându-şi seama de situaţia creată)*:

Aveţi dreptate, mătuşă Eva! Dar ce v-am spus este adevărat.

EVA *(insistând)*:

Ceea ce este pentru tine, este pus deoparte; te aşteaptă! Dar spune: Ai vreo pregătire profesională? Ai învăţat să faci ceva? Ai putea să lucrezi la firma noastră? Ce zici?

(râde)

Hai, mărturiseşte!

PAMFIL *(încurcat):*

Da, mărturisesc… Aş dori mult să am o slujbă… Facultatea de psihologie mi-a dat posibilitatea să citesc mult

şi multe; în plus, stăpânesc bine franceza şi cu ceva dificultăţi în exprimare şi engleza.

***EVA** (bucuroasă)*:
Bravo! Foarte bine! Cred că scrii şi frumos?

***PAMFIL** (râzând)*:
Scrierea o am excelentă!… Dar numai atunci când scriu la computer!

***EVA** (încurcată)*:
Mă rog!… De aşa ceva avem mare nevoie. Soţul meu, David, te va iniţia în lumea afacerilor… Chiar mâine te voi trimite cu o scrisoare la bancherul Popovici; ce zici?

***PAMFIL** (entuziasmat)*:
Dar credeţi că aş putea refuza, mătuşă Eva?
(camerista anunţă că masa este gata)

CAMERISTA:
Masa este servită, D-nă Eva!
(Ies toţi trei)

TABLOUL 3

Este ora nouă. Banca Centrală, sediul bancherului Popovici.

***PAMFIL** (se adresează gardianului)*:
Doresc să vorbesc cu d-l Popovici!

PORTARUL *(binevoitor)*:
Cu D-l Popovici! A, da, poftiţi, Vă rog!
Urcaţi la etaj şi bateţi la uşa din faţă.
(Pamfil urcă şi bate la uşă)

POPOVICI *(bărbat la 50 de ani, cu cearcăne mari la ochi, fire bolnăvicioasă, dar disciplinată)*:
Îmi pare bine că aţi venit; dar să vă mărturisesc ceva: Ciudat! Cât de mult semănaţi cu fiica mea, Carolina.
(oftează)
Sărmana de ea!

PAMFIL *(nedumerit)*:
Poftim?

POPOVICI:
Eiii…, cu fiica mea s-a întâmplat ceva trist… Nu v-a povestit mătuşa Eva?

PAMFIL:
Nu a avut când!

POPOVICI *(oftează)*:
Ciudat! Ce ciudat! Dar cum semănaţi cu ea!
(arată cu mâna spre tabloul agăţat pe perete)
– O vedeţi! Ea este fiica mea! Mai bine zis a fost…
(îşi aduce mâna la frunte)

PAMFIL *(nedumerit)*:
Pardon! Ce spuneţi? De ce spuneţi că a fost?

POPOVICI *(cu voce slabă)*:

Da, a fost, pentru că nu mai este!… S-a sinucis din cauza unui soţ parvenit.

PAMFIL *(surprins)*:

Cum? Vai, ce păcat!

POPOVICI *(ca un judecător)*:

Nu uitaţi însă, Dumnezeu nu Doarme! Au trecut doi ani de atunci şi fostul meu ginere se află într-un cărucior; primeşte hrană cu linguriţa. Dar…

(este întrerupt de sunetul strident al telefonului; vorbeşte la telefon)

PAMFIL:

Este cumva mătuşa Eva!

POPOVICI:

Da, mătuşa Eva! Se încredinţează de sinceritatea nepotului său. Vă cheamă de urgenţă!

PAMFIL:

A, da! Vă rog să mă iertaţi!…

(iese Pamfil, nu înainte de a strânge mâna bancherului şi de a mai privi încă o dată fata din tablou)

TABLOUL 4

Din nou acasă la mătuşa Eva. Pamfil găseşte pe unchiul David Ioan în sala de baie. Unchiul David este un bărbat de 50-55 ani, faţă netedă, sprâncenele stufoase şi nasul proeminent.

***PAMFIL** (surprins)*:
Doamne, ce hazliu!

***EVA** (convinsă)*:
Ba, nu e hazliu de loc! Numai astfel capeţi un ten curat şi proaspăt.

***DAVID** (iese din sala de baie după cinci minute de la venirea lui Pamfil, tulburat fiind de prezenţa acestuia)*:
Ei bine, dar ce-nseamnă toate acestea! Să nu mă anunţi tu că a sosit nepotul? E nemaipomenit!

***EVA** (râzând) (lăsând să i se vadă dentiţia ordonată, iar cu mâna dreaptă, îndepărtând părul castaniu din ochi)*:
– Nu crezi că e cazul să te îmbraci?

***DAVID** (în timp ce-şi aranja cravata în oglindă)*:
Pamfil! Nu te-ai întrebat nici o dată de unde vine numele meu, David?

***PAMFIL** (cu seninătate)*:
De la regele David!

DAVID:
Într-adevăr, tatăl meu a fost un habodnic evreu. Iubea arta şi pe Iahve.

PAMFIL:
Cum? Făcea rugăciuni?

DAVID:
Da! Cred că şi rugăciunile tatălui meu au fost auzite! Evreii s-au reîntors în ţara lor.

PAMFIL *(surprins)*:
Ce v-ar fi făcut tatăl D-voastră, încă bătrân fiind, dacă ar fi aflat că v-aţi botezat?

DAVID *(răspunde scurt şi apăsat)*:
M-ar fi alungat de la casa lui.
(tăcere)
(în acest timp, Elvila, care asistase la discuţie, îl rupe pe Pamfil de unchiul David pentru a-i arăta colecţia de tablouri)

ELVILA:
Vino, Pamfil! Lasă-l pe tata cu poveştile lui!…

PAMFIL:
Dar…
(ies amândoi de mână)

Elvila *(în faţa tablourilor)*:
Îţi place, Pamfil?

PAMFIL *(cu uimire)*:

Sunt foarte frumoase, dar nu sunt ca numele lui Dumnezeu.

ELVILA:

Se vede că nu cunoşti ce a afirmat Hegel!

PAMFIL:

Ce anume?

ELVILA:

Hegel arată că frumosul din artă este superior frumosului din natură.

PAMFIL:

E prea puţin ceea ce spui; nu mă poţi convinge!

ELVILA *(pe un ton certăreţ)*:

Ascultă: „Hegel afirmă că universul este ideea absolută, care se află în mişcare dialectică: într-o a doua fază, ideea absolută se metamorfozează în obiectele din natură".

PAMFIL *(râzând)*:

E prea puţin ce spui; nu mă convinge!

ELVILA *(pe acelaşi ton)*:

„Hegel afirmă că universul este ideea absolută, care se află în mişcare dialectică: într-o a doua fază, ideea absolută se metamorfozează în obiectele din natură. Această ipostază reprezintă un aspect degradat, inferior, al ideii

absolute: în cea de-a treia fază se realizează o sinteză între natură şi idee, sinteză ce se întruchipează în creaţiile umane: artă, religie, filozofie. Acum se înţelege de ce frumosul din artă este superior frumosului din natură."

PAMFIL *(ca unul care cunoaşte adevărul)*:
Şi totuşi, nu mai convins!…

ELVILA *(enervată peste măsură)*:
Dacă-i aşa, atunci spune opinia ta.

PAMFIL *(hotărât)*:
Ai auzit de Nichifor Crainic?

ELVILA:
Da, am auzit!

PAMFIL *(cu voce tare)*:
Ascultă cu atenţie: „Frumosul sofianic: frumuseţea există obiectiv şi transcendent; e însuşi numele lui Dumnezeu întipărit în tipare de lumină în creaţie; la farmecul ei participă prin contemplaţie… A reda ceva din acest farmec e menirea geniilor care au creat arta omenirii". Şi ca să-ţi răspund complet, Hegel a fost unul dintre acele genii!…

ELVILA *(lăsând mâna să-i cadă pe după gâtul lui Pamfil)*:
Frumoasă pledoarie în favoarea unui scriitor şi gânditor român, dar totuşi…
(emoţionată)
Eu nu sunt aşa cum par; cred că mi-ai ghicit firea!…

PAMFIL *(simţind dorinţa Elvilei de a fi auzită şi iubită)*:

Încă n-am avut timp să cunosc aşa de bine pe verişoara mea!…

(este întrerupt de mătuşa Eva)

EVA:

Ei! Ce-i cu voi?

PAMFIL *(fără putere de a se îndepărta de Elvila)*:

Ce bine ai făcut că ne-ai lăsat singuri, mătuşă Eva. Am putut filozofa pe marginea acestor opere de artă.

(Elvila îşi trage mâna)

EVA *(temătoare şi bănuitoare) (după câteva secunde)*:

De fapt, am avut de gând să stau puţin de vorbă cu unchiul tău… Vă las singuri!…

ACTUL II

TABLOUL 1

Pamfil intră într-un bar de pe strada Clujului. Într-un separeu, imediat la stânga uşii de la intrare, Verona cu un individ pletos şi înalt.

VERONA *(nespus de bucuroasă)*:
Extraordinar! Extraordinar! Tu eşti Pamfil? Tu, vechiul meu prieten!
(îi sare cu braţele de gât)

ROBERT *(individul pletos)*:
Nu mă primiţi şi pe mine?
(fără să aştepte, strânge de mână pe Pamfil şi se recomandă)
– Robert! Robert Kadar.

PAMFIL *(cu ezitare)*:
Încântat…

VERONA *(curioasă)*:
Locuieşti departe, Pamfil?

PAMFIL *(minte)*:
Cam departe…, lângă Grădina Botanică, chiar acolo, într-o mică cămăruţă. Dar tu, Verona, cum ţi-ai aranjat viaţa aici?

VORONA *(se preface)*:

În curând voi avea de lucru. Locuim împreună în cartierul Grigorescu; peste trei luni intenţionăm să ne căsătorim.

PAMFIL:

Eşti o femeie teribil de originală! Nu gândeam vreodată să te întâlnesc, după atâta timp, în inima Transilvaniei.

VERONA:

Am să-ţi povestesc mâin…

(Robert o trage de mână în ringul de dans)

(Verona strigă din ring)

VERONA:

Pamfil, îţi urez succes!

PAMFIL:

Şi eu ţie! Pa!

(iese din bar tulburat)

TABLOUL 2

Familia David Ioan dă o serată cât se poate, de cochetă. Elvila trebuie să se pronunţe asupra cererii în căsătorie. La serată, în afară de jurnalistul belgian, Pascale Wauters, logodnicul Elvilei, mai sunt prezenţi: doctorul Karol Mihai cu soţia, bancherul Popovici, însoţit de secretară, Frâncu Horia, profesor de istorie, actriţa Mar-

ga Pop, un biet comerciant, un tânăr necunoscut şi un bărbat cu părul creţ şi ochelari fumurii, ce părea a fi orbul din avion. O tânără blondă cântă la pian. Cu toţii privesc pe Pamfil ca pe un intrus.

***MARGA POP** (arătând cu capul spre Pamfil)*:

Îl ţine de braţ, nu din iubire, ci din inocenţă sufletească; locul lui nu era aici. În acest moment toată lumea aşteaptă pe Pascale Wauters.

(tânărul necunsocut îi face semn că se apropie Elvila cu Pamfil)

(trec mai întâi pe lângă Bărbatul cu ochelarii fumurii)

***BĂRBATUL** (bucuros)*:

Data trecută am avut onoarea să vă cunosc într-o expunere amănunţită privind eutanasia. Regret mult că, în graba plecării, am uitat să mă prezint: Sunt Cosmescu Ştefan, moştenitorul de drept al minei de aur Pucioasa din munţii Apuseni.

***PAMFIL** (râzând)*:

Nu vă scuzaţi; niciodată nu e prea târziu pentru doi oameni care se apreciază reciproc.

BĂRBATUL:

Va să zică, e adevărat ceea ce se spune de dumneavoastră: om inteligent şi plăcut la vedere! Spiritul dumitale de observaţie te va ajuta în lumea afacerilor.

(sunt întrerupţi de apariţia jurnalistului belgian)

POPOVICI *(strigă)*:

Mai este cazul să ne mirăm de venirea D-l Wauters? Acum totul este limpede! Lucrurile vorbesc de la sine!

PASCAL W. *(cu vocea sugrumată de emoţie)*:

Doream atât de mult să vină clipa aceasta…

(se apropie de Elvila şi o sărută de trei ori; nu înainte de a privi pe Pamfil cu dispreţ)

ELVILA *(încurcată)*:

Ce bine că ai venit, Pascal.

PASCAL W.:

La tine totul e perfecţiune…, chiar şi instabilitatea!…

ELVILA *(cu voce scăzută)*:

Încă nu ţi-am făcut nici o mărturisire…

(intervine unchiul David)

DAVID *(privind spre invitaţi)*:

Domnilor, am o propunere: Să bem şampanie! Poftiţi şi serviţi-Vă!

(atmosfera se înviorează)

FRÂNCU H. *(se apropie de jurnalistul belgian)*:

Ei, Monsieur Wauters, ce părere aveţi despre situaţia minorităţilor care trăiesc în Transilvania? Cum trăiesc ele?

PASCAL W. *(destins)*:

În această privinţă, mi-aş permite să vă citez pe Milton G. Lehrer, care, în cartea „Ardealul Pământ Românesc", scria: „Minorităţile trăiesc în Transilvania ca într-un adevărat Eden, fiind de multe ori invidiate de însăşi naţia majoritară."

FRÂNCU H. *(entuziasmat)*:

Bravo, bravo! Sunteţi sincer şi îndrăzneţ; Bravo!

PASCAL W. *(politicos şi scuzându-se că trebuie să plece)*:

Am convingerea că am spus adevărul.

(intervine Bărbatul)

BĂRBATUL *(*încercând să schimbe subiectul):

Să ştiţi că dragostea nu e ca mine!… Dragostea este aşa cum a descris-o Apostolul Pavel, şi anume: „Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată."

(intervine Pamfil)

PAMFIL *(ca omul care caută de mult să intervină în discuţii)*:

Astăzi, nouă ni se potrivesc cuvintele lui Rainer Maria Rilke: „Instinctul s-a făcut dor, pofta unui bărbat de o femeie s-a făcut năzuinţă între oameni…"

(se face linişte. În cele din urmă Pascal W. Sparge gheaţa)

PASCAL W.:

Felicitation! Mi-aţi întărit buna impresie despre poporul D-voastră. Dar acum, Vă rog să-mi daţi voie să spun Elvilei că va trebui să aştepte câteva luni până la întocmirea actului de căsătorie!

(intervine unchiul David)

DAVID IOAN *(surprins şi disperat)*:

Nu-i nimic! Dar să aflăm de ce această amânare?

PASCAL W. *(cu voce scăzută)*:

Meseria de jurnalist mă obligă să merg în Rwanda pentru trei luni; am de făcut câteva reportaje cu privire la conflictul dintre cele două etnii: tuţii şi wtu.

DAVID I. *(enervat)*:

Cum? Nu se poate?

PASCAL W. *(tulburat)*:

Îndrăznesc să vă anunţ că poimâine, în data de 13, voi decola cu avionul de pe aeroportul Otopeni…

(se opreşte, priveşte spre Elvila şi spune:)

– Elvila, te iubesc şi te rog să mă aştepţi.

ELVILA *(uşurată şi puţin prefăcută)*:

Aştept acea zi de fericire! Te voi aştepta!

TABLOUL 3

După trei luni de zile. Case familiei David. O atmosferă deprimantă, de neliniște și încordare. Diplomatul belgian înmânează un teanc de scrisori domnișoarei Elvila.

***DIPLOMATUL** (zâmbind)*:

Vă rog să mă scuzați, domnișoară Elvila, întârzierea se datorează îmbolnăvirii mele. Aflați că am fost plecat din România timp de două luni. Dar, iată, acum aveți ce citi!…

***ELVILA** (privește nedumerită la teancul de scrisori)*:

În sfârșit!… Cred…

(mătușa Eva, printr-un gest necontrolat îi trage scrisorile din mână)

***DIPLOMATUL** (grăbit)*:

Pe mine vă rog să mă scuzați… Trebuie să plec. Au revoir.

***EVA** (fără să dea importanță celui care pleacă) (cu un ton grav)*:

Voi citi eu pentru toți:

„Logodnica mea iubită,

Gândurile mele te urmăresc ceas cu ceas, ceea ce e foarte bine, căci evenimentele care se petrec aici, par a îndepărta ființele dragi; mă fac să mă simt în infern. Nici gorilele nu-și mai recunosc împrejurimile – totul fiind cenușă

şi întuneric –; peste tot vezi numai cadavre decapitate. Nici nu ştii care pe care se ucid; care sunt tuţii sau care sunt wtu. De pildă, am asistat într-o zi, ascuns fiind în brus, la o scenă oribilă: un grup de zece doisprezece călăi, au aşezat în genunchi, cu capul spre interior, o mulţime de copii, femei, bătrâni. Unul dintre ei, cu un satâr mare, un fel de sabie, cu ajutorul căreia îţi faci loc de trecere printre liane; deci cu o astfel de sabie, decapita pe acei sărmani neajutoraţi. Cu fiecare lovitură barbară, un cap cădea sărind pe pământ, ca şi cum şi-ar fi căutat trupul de care fusese legat. Şi dacă te simţi puternică şi crezi cele relatate, înţelege că acum, când îţi scriu aceste rânduri, cartierul nostru este încercuit de rebeli. Dacă voi scăpa, să ştii că sunt gata să sosesc în orice moment.

Te iubesc neîncetat,
Pascal.

P.S. Vă mulţumesc pentru zilele frumoase petrecute împreună."

ELVILA *(cu milă ca pentru cineva cunoscut)*:
Nu! Nu se poate!…
(iese din cameră, lăsând să i se vadă căzând câteva lacrimi)

EVA *(încercând să se stăpânească)*:
Elvila, Elvila, nu pleca!… Pregăteşte bagajele! Mâine, pe vremea asta, vom fi la vila noastră din Olăneşti.

DAVID IOAN *(care până atunci stătuse liniştit în fotoliu)*:
Chiar aşa! Da, chiar aşa! Mâine vom fi la Olăneşti.
(se ridică şi pleacă după Elvila)

TABLOU 4

Din nou la Cluj. Elvila, mătuşa Eva şi unchiul David coboară din autoturism, ajutaţi la bagaje de şofer. Un grup de elevi gălăgioşi trec pe lângă maşină. Pamfil priveşte din uşa de la intrare.

DAVID I. *(vesel)*:
Hei, băieţi! Oricine vrea să mă vadă este bine venit!

BĂIEŢII *(cu timiditate şi în cor)*:
Să trăiţi, Domnule Director. Vă rugăm să ne scuzaţi…
(şi îşi continuară drumul)

EVA *(pusă pe harţă)*:
Pentru ce i-ai împiedicat să intre?

DAVID:
De ce nu?
(râde)
N-am nici un motiv să mă feresc sau să mă ascund de cineva; doar ştii bine că băieţii aceştia de la orfelinat nu sunt chiar aşa de îndrăzneţi. De altfel, nu mă văd ei, ori de câte ori merg să le fac donaţii?

EVA *(satisfăcută)*:
Bine, bine…, ai dreptate; să intrăm.

ELVILA *(cu braţele ridicate către Pamfil)*:
Îţi aduci aminte că am promis un cadou?

PAMFIL *(lăsându-se îmbrăţişat)*:
Mi-aduc aminte!

ELVILA *(intimidată)*:
Poftim, e pentru tine!

PAMFIL *(rupe împachetarea şi începe să citească la întâmplare)*:
„Gândind la tine fruntea-acum mă doare.
Nu ştiu ce rost mai are-a mea viaţă
Când n-am avut o clipă de dulceaţă:
Amar etern şi visuri pieritoare!
(este întrerupt)

EVA *(cu admiraţie)*:
Ce frumos! Ce muzică a cuvântului!

DAVID *(către Pamfil)*:
Să ştii că am vorbit mult despre tine!
(îi întinde mâna)

ELVILA *(cu privirea plină de admiraţie pentru Pamfil)*:
Dar de ce nu intrăm? Vreţi să fim auziţi de trecători?

PAMFIL *(furat de chipul Elvilei)*:
Nici decum! După D-voastră!…
(şi împinge pe Elvila în faţă)

ELVILA *(aruncându-se pe fotoliul din sufragerie şi privind pe Pamfil în ochi)*:

De ce Dumnezeu nu vrea să ne unim?

PAMFIL *(fără a fi surprins de cuvintele ei)*:

Suntem aşezaţi la doi antipozi şi distanţa dintre noi e atât de mare, încât iubirea ce o am pentru tine, nu poate dilua sângele nostru…

(este întrerupt de unchiul David, care între timp apăruse cu mătuşa Eva)

DAVID I. *(pe un ton hotărât)*:

Pentru voi doi rămâne una singură: iubirea sufletească.

(ruşinată, Elvila părăseşte camera în fugă)

PAMFIL *(îngrijorat)*:

Pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă închipuiţi că vreau răul Elvilei, dar…

(este întrerupt)

DAVID I. *(nervos)*:

Observ! Nu este nevoie de explicaţii! De săptămâna viitoare, spre binele tuturor, drumurile voastre se vor despărţi. Vei fi numit director general al sucursalei băncii noastre din Râmnicu Vâlcea.

(Pamfil rămâne singur, gânditor şi cu lacrimi în ochi)

TABLOUL 5

Pamfil la Râmnicu-Vâlcea. În faţa hotelului Alutus, cineva îl trage de haină: Verona! Uşa de la autoturism este deschisă.

***VERONA** (fericită)*:
Ah, Pamfil! De când te caut! Am venit să-ţi mărturisesc ceva… Soţul meu nu poate să facă copii; a avut oreon în copilărie…

***PAMFIL** (perplex)*:
Ce anume? Ce ajutor aştepţi de la mine?

***VERONA** (insistentă)*:
Vreau să fii al meu! Cel puţin pentru o noapte!…

***PAMFIL** (revenindu-şi)*:
Da, înţeleg… Dar fii sigură că aş vrea să te înţeleg cât se poate de bine şi să-ţi fiu de folos, Verona, dar este prea târziu…; sunt îndrăgostit de Elvila, verişoara mea de la Cluj.

***VERONA** (insistă)*:
Tocmai fiindcă eram convinsă că nu eşti singur, mi-am permis să mă adresez ţie, Pamfil.
(fără să o privească, Pamfil intră în maşină)

***PAMFIL** (fiindu-i milă de Verona)*:
Dar, te rog, ia loc în maşină.

VERONA *(fără să mai aştepte se aşează pe scaun şi trage portiera)*:

Să nu amesteci iubita ta în afacerea asta!…

PAMFIL *(nedumerit)*:

În fond, până acum n-am înţeles prea bine ce anume urmăreşti?

VERONA *(destinsă)*:

Dar nu-i nimic de-nţeles!

(în timp ce cu o mână lua pe Pamfil pe după cap şi cu cealaltă mână îl desfăcea la pantaloni)

PAMFIL *(nervos)*:

Verona! Nu se poate!

VERONA *(plină de poftă carnală)*:

Trebuie să-mi dai voi, Pamfil, trebuie! Vreau să am un copil cu tine.

PAMFIL *(fără să se mai opună)*:

Dar nu te mai iubesc!…

Verona *(satisfăcută)*:

Ştiu că nu mă mai iubeşti, dar vreau să fii tatăl copilului purtat de mine în pântece.

PAMFIL:

Aşa îţi arăţi inteligenţa şi delicateţea ta?

VERONA *(împreunându-şi trupul cu al lui Pamfil)*:

Să-ţi explic… dar e prea târziu… mă simt atât de bine cu tine…

(întunericul nopţii i-a ferit de trecători)

ACTUL III

TABLOUL 1

Unchiul David Ioan a fost ucis în Israel. Perioadă de doliu în casa familiei mătuşii Eva. Elvila, singură, scrie zilnic lui Pamfil. Pamfil la Cluj-Napoca; ascultă discuţia dintre mamă şi fiică.

***EVA** (nervoasă peste măsură)*:
De ce nu vreau să nu vă uniţi? Pentru voi doi, sau pentru mine?

***ELVILA** (poruncitoare)*:
Te rog să ne laşi în pace! Nu vreau să te mai aud!

***EVA** (atingând paroxismul)*:
Nu înţelegi că aveţi acelaşi sânge!
(iese Elvila din cameră)
(se aud bătăi în uşă; intră Pamfil)

***PAMFIL** (ca şi cum n-ar fi auzit nimic)*:
Sărut mâna, mătuşă Eva!

***EVA** (indiferentă)*:
Ce împrejurare te-a adus la noi?

***PAMFIL** (încurcat)*:
Eu… am venit… în treacăt!…

***EVA** (încercând să-şi păstreze calmul)*:

Să ştii că Elvila nu se simte prea bine; s-a dus să se culce, şi tocmai mă duceam şi eu în dormitor. Am stat toată seara în picioare…

***PAMFIL** (revenindu-şi)*:

Mătuşă Eva, eu am venit să vă văd!

***EVA** (fără să se mai stăpânească)*:

De ce n-ai venit mai devreme? Ceasul este unsprezece şi jumătate!

***PAMFIL** (îndreptându-se spre ieşire)*:

Credeam…

(este întrerupt de Elvila)

***ELVILA** (în al nouălea cer)*:

Hei, nu ne mai cunoşti?

Ai uitat că cineva din casa aceasta vrea să rămâi? Să vezi ce haz vor face mâine colegele mele, când le voi spune întâmplarea asta…

***EVA** (apucă de mână pe Elvila şi o strânge tare)*:

Nu înţelegi că nu se poate!

***ELVILA** (stăpână pe situaţie)*:

Ba se poate! Te rog să ne laşi singuri.

(mătuşa Eva pleacă descumpănită)

***PAMFIL** (emoţionat)*:

Elvila, vrei să te căsătoreşti cu mine?

ELVILA:
Spune-mi: eşti fericit acum? Azi, acum?

PAMFIL *(cu lacrimi în ochi)*:
Da! Da…

ELVILA *(stăpânindu-se)*:
Atunci de ce vrei să strici totul?

PAMFIL *(nedumerit)*:
Dar…
(este întrerupt)

ELVILA *(cu lacrimi în ochi)*:
Crezi că un certificat de căsătorie ne-ar aduce plus de iubire? Nu vezi pe mama cât de mult suferă din cauza noastră?

PAMFIL *(căzut în genunchi)*:
Bine! Plec chiar acum, aşa cum îmi dictează ochii tăi. N-am să-ţi mai scriu!… Te văd pentru ultima dată!

ELVILA *(plină de iubire şi disperată)*:
Ridică-te, Pamfil, linişteşte-te!

PAMFIL *(întru sfârşit se ridică şi se îndreaptă grăbit spre uşă)*:
– Adio!
(Elvila rămâne blocată)

TABLOUL 2

Pamfil în casa mătuşii Eva din Rm. Vâlcea. Intră în hol şi aude o voce cunoscută: Elvila.

***ELVILA** (râzând)*:
Hei, nu ne mai cunoşti? Ai uitat că cineva din casa aceasta te iubeşte? Vreau plus de iubire; vreau un certificat de căsătorie!

***PAMFIL** (sideral)*:
Bine ai venit, frumoasa inimii mele.
(o sărută şi o strânge la piept)

***ELVILA** (într-un târziu)*:
Ce-ţi inspiră imnul beethovenian al bucuriei?

***PAMFIL** (care încă nu-i venea să creadă că este cu Elvila)*:
Ai zis-o! Ce legătură are muzica lui Beethoven cu noi?

***ELVILA** (copilăreşte)*:
Hai, spune! Insist!

***PAMFIL** (concentrându-se)*:
Să-ţi spun ce simt cu adevărat?

ELVILA:
Da! Da!

PAMFIL *(ca un filozof)*:

Află că ori de câte ori ascult acest imn, un îndemn lăuntric mă cuprinde şi mă îndeamnă să trec dincolo de graniţele eului meu profund.

ELVILA *(entuziasmată)*:

Bravo! Bravo! Asta doream să aud de la tine. Află că acelaşi sentiment de împlinire îl simt şi eu. Şi ori de câte ori sunt lângă tine, aud imnul bucuriei.

PAMFIL:

Nu mă aşteptam…

(este întrerupt)

ELVILA *(cu reţinere)*: În curând voi fi mamă!

PAMFIL *(sare de bucurie)*:

Cum? Când?

ELVILA *(încurcată)*:

Salvarea mea a venit de la medicul etiopian din Curtea de Argeş… Eram convinsă că nu voi fi mamă niciodată, dar…

(este întreruptă)

PAMFIL *(derutat)*:

Nu mă aşteptam… Fie!

TABLOUL 3

Maternitatea din Rm. Vâlcea. Elvila naşte o fetiţă mulatră. Intră Pamfil în salon.

***INFIRMIERA** (amabilă)*:
Apropiaţi-Vă, apropiaţi-Vă, D-le Pamfil. Iată fetiţa D-voastră!
(i-o pune în braţe)

***PAMFIL** (groaza îi cuprinde faţa)*:
O, Doamne! Nu se poate!…

***ELVILA** (plângând)*:
E a Ta, Pamfil; e a Ta!

***PAMFIL** (strigă)*:
O, Cer! De ce mi-ai făcut aşa ceva? Nu-i aşa, draga mea, e cu neputinţă să cred ceea ce văd!

***ELVILA** (în genunchi)*:
Iartă-mă Pamifl, iartă-mă, dragul meu!… Am făcut-o pentru binele nostru… Ne doream atât de mult un copil!…

***PAMFIL** (strigă şi dă din mâini)*:
Refuz, refuz! Mă dispensez!

***ELVILA** (se sufocă, dă să strige infirmiera, cade pe mochetă)*:
Pamfil, Pamfil…

(abia mai vorbeşte)
am făcut-o pentru noi…
(începe să respire puternic)
Pamfil, crede-mă, numai gravidă puteam să…
(i se opreşte brusc respiraţia)

INFIRMIERA *(impacientată)*:
Nu mai are puls!
(fuge după doctor)

PAMFIL *(se apleacă peste Elvila)*:
Nu murii, Elvila. Te-am iertat. Ştiu că pentru noi doi ai făcut-o… Numai gravidă, te lăsa mătuşa Eva să te măriţi cu mine; ştiu!
(intră doctorul)

DOCTORUL *(pune stetoscopul pe pieptul Elvilei)*:
A murit. Naşterea i-a fost fatală. Inima ei era bolnavă.
(Pamfil iese fără să privească împrejur)

TABLOUL 4

După douăzeci şi cinci de ani de la moartea Elvilei. Pamfil este internat în propria-i clinică. Verona anunţă căsătoria lui Iosif, fiul lui Pamfil, cu Mara, fiica Elvilei.

PAMFIL *(strigă)*:
Simt nevoia să mărturisesc! Simt nevoia să mărturisesc! Aduceţi-mi-l pe părintele duhovnic!…

INFIRMIERA *(nedumerită)*:
Ce s-a întâmplat D-le Pamfil? De ce strigi?

PAMFIL:
Vreau pe părintele, pe părintele…
(şi vocea lui se auzea din ce în ce mai slab)

PĂRINTELE POMENEŞTE *(intră în grabă) (către Pamfil)*:
Trebuie să vă împărtăşesc! Trebuie.

PAMFIL *(cu vocea sepulclară)*:
Părinte, eu am omorât pe Elvila…
(intră doctorul Kyra)

DR. KYRA *(luând pulsul lui Pamfil)*:
Prea târziu, părinte! Prea târziu…
(îi întrerupe o voce de femeie: Verona)

VERONA *(resemnată)*:
Ce păcat!… Ce păcat!… Venisem să-i anunţ căsătoria lui Iosif, fiul lui, cu Mara, fiica Elvilei… Ce păcat!
(începe să plângă)

PĂRINTELE POMENEŞTE *(curios peste măsură)*:
Cum? A avut şi un fiu? Eu, ca duhovnic al lui, n-am ştiut!…

VERONA *(în timp ce-şi şterge lacrimile de la ochi)*:
Da! E rodul pântecului meu! E fiul nostru!

PĂRINTELE POMENEŞTE *(lăsând să-i scape un oftat)*:

Iată, necunoscută Doamnă, de ce iubirea trebuie să învingă libertatea, căci iubirea nu ştie de moarte.

(rămâne singur cu cadavrul)

CUPRINS

CÂNTAREA FIILOR LUI MOISE.....5

PIEIREA SODOMEI.....27

SUPRAOMUL.....37

BICIUL NEVINOVĂŢIEI.....49

LIBERTATE ÎN IUBIRE.....85